

บทความวิจัย

เรื่อง การศึกษาตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง” ในวรรณกรรมแปลจีนเรื่องลำนำทะเลทราย

โดย

นางสาวภิญญา รัตพิเชฐ

รหัสนักศึกษา 05580621

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	การศึกษาตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง” ใน วรรณกรรมแปลจีนเรื่องลำนำทะเลทราย
ผู้เขียน	นางสาวภิญญาดา รัตพิเชฐ
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี ลิ้มประเสริฐ
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้เป็นการศึกษาวรรณกรรมแปลจีนเรื่องลำนำทะเลทราย มี ถงหัว เป็นผู้แต่ง และ มดแดง เป็นผู้แปล วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง” ด้านลักษณะของตัวละคร และกลวิธีการสร้างตัวละคร

ผลการศึกษาพบว่า ผู้เขียนสร้างตัวละครขึ้นมาจากบุคคลจริงในประวัติศาสตร์ โดยใช้ฉากเป็นช่วงเวลาสมัยราชวงศ์ฮั่น รัชสมัยของจักรพรรดิฮั่นอู่ตี้ เพราะฮั่วชวีปิ่งมีชื่อปรากฏอยู่ในหลักฐานทางประวัติศาสตร์ แต่ไม่มีรายละเอียดชีวิตของฮั่วชวีปิ่งมากนัก ผู้เขียนจึงสร้างตัวละครฮั่วชวีปิ่งตามจินตนาการของตนเอง โดยให้ฮั่วชวีปิ่งมีรูปร่างสูงใหญ่ ท่าทางที่แข็งแกร่งดุจดั่ง มีความมั่นใจในตนเอง รักศักดิ์ศรี และรักเดียวใจเดียวซึ่งเป็นลักษณะที่สมกับความเป็นทหารกล้าตามประวัติศาสตร์ และมีลักษณะต้องใจหญิงสาวตามตัวละครร่วมสมัยปัจจุบัน ส่วนกลวิธีการสร้างตัวละคร ผู้เขียนใช้กลวิธีการสร้างตัวละครฮั่วชวีปิ่ง 2 กลวิธีหลัก คือ กลวิธีสื่อความโดยตรง และกลวิธีสื่อความโดยการเสนอแนะ

ตัวละคร “ฮั่วชวีปิ่ง” จึงเป็นตัวละครที่แม้ว่าจะสร้างขึ้นจากบุคคลในประวัติศาสตร์ แต่มีการสร้างลักษณะตัวละครให้มีความร่วมสมัยสอดคล้องกับความนิยมของนักอ่านปัจจุบัน เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ซึ่งทำให้เป็นนวนิยายที่ประสบความสำเร็จในการจัดจำหน่าย

คำสำคัญ : วรรณกรรมแปลจีน, ลักษณะตัวละคร, กลวิธีการสร้างตัวละคร

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่องการศึกษาตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง” ในวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง
ลำนําทะเลทรายเป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ (INDEPENDENT STUDY)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจาก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี ลิ้มประเสริฐ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้
คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง จนทำให้
งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณเจ้าของหนังสือ เอกสาร บทความวิจัย สารนิพนธ์และวิทยานิพนธ์ทุกเล่ม ที่ช่วย
ให้บทความวิจัยนี้มีความสมบูรณ์

ขอขอบคุณครอบครัว และเพื่อนๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้
กำลังใจ ขอขอบคุณศิลปินวงวินเนอร์, เอ็นซีที, เวยเสินวี และเรดเวลเว็ท ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การ
ศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาด
ประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

ภิญญดา รัตพิเชฐ

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
บทนำ.....	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	2
ขอบเขตของการศึกษา.....	3
วิธีดำเนินการวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	3
1. แนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีการสร้างตัวละคร.....	3
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ที่ปรากฏเกี่ยวกับฮั่วชวีปิ่ง.....	6
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมอิงเกร็ดประวัติศาสตร์.....	7
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องวรรณกรรมแปลจีน.....	9
ผลการศึกษา.....	11
1. เรื่องย่อลำนำทะเลทราย.....	12
2. เหตุการณ์สำคัญในชีวิตของตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง”.....	13
3. วิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง”.....	17
4. วิเคราะห์กลวิธีการสร้างตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง”.....	22
สรุปผลการศึกษา.....	33
บรรณานุกรม.....	35
ประวัติผู้วิจัย.....	38

บทนำ

การแปลนิยายอิงพงศาวดารจีนเป็นภาษาไทยนั้นเริ่มขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 1 โดยสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกโปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระเจ้าหลานเธอกรมพระราชวังหลังทรงอำนวยการแปลเรื่อง ไซ่ฮั่น และให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน) อำนวยการแปลเรื่องสามก๊ก ในรัชกาลต่อมาก็มีการแปลหนังสือพงศาวดารจีนเรื่องอื่นๆ แล้วพิมพ์เผยแพร่ จนกระทั่งในรัชกาลที่ 6 มีรวมทั้งสิ้น 34 เรื่อง (สุพรรณณี วราทร 2519: 34)

ธวัช ปุณโณทก (2527: 111-113) ได้กล่าวถึงวิวัฒนาการการแปลวรรณกรรมจีนไว้ว่า งานแปลวรรณกรรมจีนมีวิวัฒนาการไปจากแนวเดิม คือนิยายแปลพงศาวดารจีนแปล มีการเขียนใหม่แบบอิงพงศาวดารมากกว่าแปลพงศาวดารจีนที่นิยมทำกันสมัยต้นรัตนโกสินทร์ (สามก๊ก ตังฮั่น ไซ่ฮั่น เลียดก๊ก ฯลฯ) โดยการแปลวรรณกรรมจีนของนักเขียนไทยเริ่มตั้งแต่ในสมัยรัชกาลที่ 1 จนถึงปัจจุบัน มีจัดกลุ่มตามวิธีการแปลได้ 3 ลักษณะ คือ

1. แปลจากต้นฉบับภาษาจีน นับตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 1 ถึงสมัยรัชกาลที่ 6 นิยมแปลจากต้นฉบับจีนที่เป็นพงศาวดารมากกว่าเกร็ดพงศาวดาร และเรื่องอิงพงศาวดาร เช่น สามก๊ก เลียดก๊ก ชุยถิง ซ้องกั๋ง จักสูย เป็นต้น
2. แปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ เริ่มตั้งแต่ประมาณ พ.ศ. 2478 มีการแปลวรรณกรรมประเภทนิยายจีน เรื่องสั้นของจีน โดยใช้ต้นฉบับ ของ Pearl S. Buck เป็นส่วนใหญ่ เช่น เมียหลวง หัวอกแม่ชาติหรือซู๋ ทรัพย์ในดิน หยางต้าหย่า เป็นต้น
3. แปลจากต้นฉบับจีนเป็นวรรณกรรมประเภท “กำลังภายใน” เริ่มตั้งแต่ราว พ.ศ. 2500 จนถึงสมัยปัจจุบัน เช่น มังกรหยก ฝ่าโลहित กระบี่อำมหิต มังกรฤทธิ์ ยอดขุนพล เป็นต้น

จากข้อความข้างต้นจะเห็นว่า การแปลวรรณกรรมจีนมาเป็นภาษาไทยนั้น มีมาตั้งแต่สมัยต้นรัตนโกสินทร์โดยเริ่มจากการแปลวรรณกรรมพงศาวดารจีน แต่หลังจากสมัยรัชกาลที่ 6 เป็นต้นมานั้น เริ่มมีการแปลนวนิยายที่เป็นเรื่องแต่งอิงพงศาวดาร หรืออิงเกร็ดพงศาวดารมากขึ้น รวมทั้งมีการแปลนวนิยายจีนมาจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ

ในปัจจุบันมีการแปลวรรณกรรมจีนมาเป็นภาษาไทยหลากหลายประเภทและมีความร่วมสมัยมากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นประเภทรักโรแมนติก เช่น เวยเวย... ยิ้มชนิดพิชิตใจ Boss & Me มื้อนี้มีรัก

สามชาติสามภพ ป่าท้อสิบหลี่ เป็นต้น หรือวรรณกรรมประเภทสืบสวน เช่น สืบสยอง คำให้การจากศพ ตีเหรินเจีย เทพนักสืบ เป็นต้น แม้จะมีการแปลวรรณกรรมจีนหลากหลายประเภทมากขึ้น แต่ทว่าวรรณกรรมอิงเกร็ดประวัติศาสตร์จีนก็ยังคงมีการแปลและได้รับความนิยมอยู่ด้วยความที่เป็นเรื่องราวที่มีความจริงอยู่ส่วนหนึ่งและมีการเสริมเติมแต่งจินตนาการของผู้เขียนเพิ่ม ทำให้เนื้อเรื่องมีความน่าสนใจและได้รับความนิยม นวนิยายอิงเกร็ดประวัติศาสตร์จีนที่มีการนำมาแปลเป็นภาษาไทย และได้รับความนิยมเป็นอย่างมากมีอยู่หลายเรื่อง เช่น เรื่องเจาะมิติพิชิตบัลลังก์ จอมนางजारชนหน่วย 11 ยุทธการล่าบัลลังก์ บูเช็กเทียน เงินหวน จอมนางคู่แผ่นดิน เป็นต้น

นวนิยายเรื่องลำนําทะเลทราย เป็นนวนิยายอิงเกร็ดประวัติศาสตร์ที่ได้รับความนิยมอีกเรื่องหนึ่ง มีการใช้เหตุการณ์และฉากในสมัยราชวงศ์ฮั่น ในการปกครองของจักรพรรดิฮั่นอู่ตี้ รวมทั้งมีการใช้บุคคลจริงมาเป็นตัวละครหลายตัว ซึ่งผู้เขียนนั้นนำเสนอเรื่องราวที่ต่างออกไปจากบันทึกทางประวัติศาสตร์โดยเสนอเรื่องราวความรักของแม่ทัพฮั่วชวีปิ่ง ซึ่งเป็นบุคคลที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ แต่รายละเอียดเกี่ยวกับประวัติชีวิตน้อยมาก ปรากฏเพียงว่า เป็นแม่ทัพคนสำคัญที่จักรพรรดิฮั่นอู่ตี้แต่งตั้งให้ไปปราบเผ่าซ่งหนุและได้รับชัยชนะกลับมาเพียงเท่านั้น

จากข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่มีเรื่องราวของฮั่วชวีปิ่งอยู่ไม่มาก ทำให้ผู้เขียนสามารถเขียนเรื่องราวของตัวละครนี้โดยเสริมเติมแต่งจินตนาการได้มากขึ้น กำหนดลักษณะนิสัย บุคลิกของตัวละคร ให้มีลักษณะเป็นตัวละครมีลักษณะร่วมสมัยตามความนิยมของนักอ่าน ซึ่งส่วนมากเป็นผู้หญิง ทำให้นวนิยายเรื่องลำนําทะเลทรายได้รับความนิยมอย่างมาก

ผู้ศึกษาจึงเห็นว่านวนิยายเรื่องลำนําทะเลทรายมีความน่าสนใจที่จะนำมาศึกษา โดยเฉพาะกลวิธีที่ผู้ประพันธ์ใช้สร้างตัวละครเอกฝ่ายชายอย่าง “ฮั่วชวีปิ่ง” ที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ ให้มีบทบาทตามที่กำหนดขึ้นใหม่ในนวนิยายที่ทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกร่วมไปกับตัวละครได้

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง” ในวรรณกรรมแปลจีนเรื่องลำนําทะเลทราย

ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วซวีปิ่ง” ในวรรณกรรมจีน เรื่อง ลำนำทะเลทราย ของ ถงหัว จากฉบับแปลเป็นภาษาไทยโดย มดแดง จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์แจ่มใส พ.ศ.2557

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการสร้างตัวละคร
2. วิเคราะห์บทบาทและลักษณะนิสัยของตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วซวีปิ่ง”
3. วิเคราะห์กลวิธีการสร้างตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วซวีปิ่ง”
4. สรุปผลการศึกษาและเสนอแนะ
5. เสนอผลการศึกษาตามรูปแบบบทความวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบกลวิธีการสร้างตัวละครเอกฝ่ายชายของวรรณกรรมแปลจีนเรื่องลำนำทะเลทราย
2. เป็นแนวทางในการศึกษาวรรณกรรมเรื่องอื่นๆของจีนต่อไป

การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทำบทความวิจัยเรื่อง การศึกษาตัวละครเอกฝ่ายชายในวรรณกรรมแปลจีนเรื่องลำนำทะเลทราย มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีการสร้างตัวละคร

นันทา พฤษพงษ์ (2541) เขียนปริญญาานิพนธ์เรื่อง “วิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยายของว.วินิจฉัยกุล” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการนำเสนอตัวละครเอกฝ่ายชายของว.วินิจฉัยกุล และเพื่อวิเคราะห์การสร้างตัวละครเอกฝ่ายชาย โดยศึกษาจากนวนิยายที่เน้นบทบาทของตัวละครเอกฝ่ายชายของ ว.วินิจฉัยกุล ที่ตีพิมพ์ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2525 ถึงปีพ.ศ. 2537 โดยมีทั้งหมดจำนวน 7 เรื่อง ได้แก่ นวนิยายเรื่องทะเลแปร, คลื่นกระทบฝั่ง, ละครคน, มณีราว, เมืองโพล์เพล้, คุณชาย และเรื่องอะไหล่ทอง ผลการศึกษาพบว่าว.วินิจฉัยกุลใช้กลวิธีการแนะนำตัวละคร 3 กลวิธี

โดยใช้กลวิธีแนะนำตัวละครจากพฤติกรรมของตัวละครอื่นมากที่สุด รองลงมาคือวิธีแนะนำโดยผู้ประพันธ์เป็นผู้บรรยาย ซึ่งมีการใช้เท่ากันกับกลวิธีแนะนำด้วยพฤติกรรมของตัวละครเอง

ส่วนเรื่องลักษณะตัวละครพบว่า ว.วินิจฉัยกุลใช้ลักษณะตัวละครแบบหลายลักษณะเป็นส่วนใหญ่ พบเป็นจำนวน 13 ตัวละคร และใช้ตัวละครแบบน้อยลักษณะเพียงแค่ 4 ตัวละครเท่านั้น ในด้านการสร้างตัวละครเอกฝ่ายชาย ผู้เขียนแสดงให้เห็นว่าชาติตระกูลและการอบรมเลี้ยงดูมีผลต่อบุคลิกของตัวละคร ผู้เขียนให้ความสำคัญกับบุคลิกภาพภายใน ซึ่งแสดงความเป็นตัวตนที่แท้จริงของตัวละครมากกว่าบุคลิกภายนอก นอกจากนี้สิ่งที่ทำให้ตัวละครมีความแตกต่างกัน คือ การศึกษา ซึ่งมีหลายระดับ ตั้งแต่ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี ปริญญาโทและปริญญาเอก ตัวละครเอกของ ว.วินิจฉัยกุล ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และการศึกษานั้นมีส่วนสำคัญต่อความคิดและอุดมการณ์ของตัวละคร ส่วนในด้านสังคม ผู้เขียนนั้นให้ความสำคัญกับครอบครัว ทำให้เห็นว่าการให้ความรัก การเลี้ยงดูของบิดามารดา และการใช้ชีวิตคู่ ขึ้นอยู่กับความรักความเข้าใจมากกว่าวัตถุเงินทอง ในด้านอาชีพ ตัวละครจะมีการประกอบอาชีพแตกต่างกันไป ตัวละครของ ว.วินิจฉัยกุล ประกอบอาชีพนักธุรกิจมากที่สุด รองลงมาเป็นอาชีพรับราชการ ส่วนพนักงานธนาคาร นักข่าวและตัวละครที่ไม่มีอาชีพเป็นหลักแหล่ง มีเพียงอย่างละ 1 ตัว ส่วนที่สำคัญในการสร้างตัวละครคือ แนวคิดในการดำเนินชีวิต ความแตกต่างในด้านนี้ของตัวละครอาจมาจากภูมิหลัง บุคลิกภาพและการศึกษาของตัวละคร แนวคิดของตัวละครที่ผู้เขียนสร้างให้มีในตัวละครมากที่สุดคือ ต้องการได้รับการยอมรับในสังคม รองลงมาคือมีจุดมุ่งหมายในการดำเนินชีวิต นอกจากนั้นต้องมีการศึกษา ต้องมีครอบครัวที่มั่นคง และต้องการมีฐานะดี

อรจิรา อัจฉริยไพบุลย์ (2550) เขียนปริยฐานิพนธ์เรื่อง “กลวิธีสร้างภาพลักษณ์ตัวละครชายในผู้ชนะสิบทิศ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีสร้างภาพลักษณ์ตัวละครชายในผู้ชนะสิบทิศ และความสัมพันธ์ระหว่างภาพลักษณ์ตัวละครชายกับกลวิธีสร้างภาพลักษณ์ โดยศึกษาจากตัวละครชายที่มีบทบาทในเรื่องจำนวน 20 ตัวละคร แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ ตัวละครสำคัญและตัวละครประกอบ ผลการวิจัยพบว่ายาขอบ ผู้เขียนใช้กลวิธีสร้างภาพลักษณ์ตัวละครชายในผู้ชนะสิบทิศ 2 กลวิธีหลัก กลวิธีแรก คือ กลวิธีสื่อความโดยตรง คือ การที่ผู้ประพันธ์เลือกใช้ถ้อยคำในความหมายตรงให้รายละเอียดข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงเพื่อสร้างภาพลักษณ์ตัวละครให้มีลักษณะโดดเด่นอย่างตรงไปตรงมา ซึ่งประกอบด้วย 6 กลวิธีย่อย ได้แก่ วิธีการกล่าวซ้ำ วิธีการขยายความโดยการเสริม

รายละเอียด วิธีการยกเหตุการณ์ในเรื่อง วิธีการใช้คู่เทียบ วิธีการกล่าวในทำนองที่ต่างออกไป และวิธีการใช้กลวิธีแบบผสมผสาน ส่วนอีกกลวิธีหลัก คือ กลวิธีสื่อความโดยการเสนอแนะ ประกอบด้วย 2 กลวิธีย่อย ได้แก่ กลวิธีการใช้ภาพพจน์ และกลวิธีการใช้โวหาร ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างภาพลักษณ์ตัวละครชายกับกลวิธีสร้างภาพลักษณ์ ยາขอบผู้ประพันธ์ผู้ชนะสิบทิศนั้นได้ใช้ทั้งกลวิธีสื่อความโดยตรง และกลวิธีสื่อความโดยการเสนอแนะ กับทั้งสองกลุ่มตัวละคร โดยกลุ่มตัวละครสำคัญ ยาขอบใช้กลวิธีต่างกันตามลักษณะภาพลักษณ์ที่ต้องการนำเสนอในตัวละครแต่ละตัว ส่วนกลุ่มตัวละครประกอบยาขอบเลือกใช้กลวิธีแตกต่างกันตามสถานภาพและบทบาทของตัวละคร

TANG QIUYUN (2560) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะและบทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ของผู้แต่ง ไท่เหยียน ฉบับแปลโดย สิทินลี โดยวิเคราะห์จากตัวละคร 4 ประเภทคือ ตัวละครที่เป็นผู้นำ ตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้ ตัวละครที่เป็นขุนนาง และตัวละครที่เป็นผู้รับใช้ ผลการวิจัยพบว่าด้านลักษณะตัวละคร ผู้วิจัยได้ค้นพบ 3 ประการคือ ภูมิหลังของตัวละครชาย คือ บทบาทผู้รับใช้จงรักภักดีกับเจ้านาย และในฐานะที่เป็นครอบครัวแสดงให้เห็นถึงสมัยก่อนที่คนจีนนิยมเป็นครอบครัวใหญ่ ผู้ชายมีภรรยาได้หลายคน ประการต่อมาคือลักษณะของตัวละครส่วนมากจะมีรูปร่างสูง หน้าตาดี ผู้หญิงสวย ผู้ชายหล่อ การแต่งกายดี ประการสุดท้ายคือ ลักษณะตัวละครผู้ชายเป็นคนที่มีความสามารถ มีความสามารถ อดทน ขยัน เข้าใจคนอื่น ไม่ชอบการแย่งชิงอำนาจกับราชสำนัก มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อผู้นำ ส่วนตัวละครหญิงจะเป็นคนที่มีความสามารถ กล้าพูดกล้าทำ เป็นตัวของตัวเอง กล้าหาญ ทำในสิ่งที่ตนเองอยากทำ จงรักภักดีต่อผู้นำ ฉลาดรอบคอบและมีสติในการทำงาน รู้จักกาลเทศะ ส่วนในด้านบทบาทตัวละครพบ 2 ประการคือ บทบาทในครอบครัว ซึ่งตัวละครชายในฐานะที่เป็นสามีก็อบรมสั่งสอนภรรยาดี รักและห่วงใยภรรยามาก ในฐานะที่เป็นบิดา ก็เป็นพ่อที่ดี รักและห่วงใยบุตรมาก หากบุตรกระทำความผิด บิดาก็จะสั่งสอนลงโทษ ในฐานะที่เป็นบุตรชาย ก็เชื่อฟังบิดามารดาและมีความกตัญญู ในฐานะเพื่อน ก็เป็นเพื่อนที่ดี ให้ความช่วยเหลือเพื่อน ตัวละครผู้หญิงก็เป็นตัวละครที่ทำหน้าที่ในฐานะภรรยา มารดาและเพื่อนได้เป็นอย่างดีเช่นกัน บทบาทที่สอง คือ บทบาทและโอกาสทางสังคมในการประกอบอาชีพ ผู้ชายนิยมทำงานในราชสำนัก รับใช้ราชสำนักด้วยความซื่อสัตย์และปฏิบัติหน้าที่ได้ดีเป็นอย่างดี สำหรับวิธีการเรียนรู้ คือ คนที่อยากจน หากอยากเรียนต้องไปเรียนด้วยตัวเอง แต่สำหรับคนที่มิ

ฐานะสูงและร่ำรวยก็จะเชิญผู้มีความรู้ไปสอนที่บ้าน ส่วนตัวละครผู้หญิง หากมีความสามารถก็สามารถทำงานรับใช้ราชสำนักได้

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ที่ปรากฏเกี่ยวกับฮั่นชวีปิ่ง

Beijing : China Reconstructs (2531) ได้จัดทำหนังสือ “Chinese History : From primitive society down through the Qing dynasty.” ขึ้นโดยกล่าวถึงฮั่นชวีปิ่งไว้ในบทที่ 6 Western Han : A time of Prosperity เกี่ยวกับการต่อสู้กับเผ่าชยงหนูไว้ว่า ในช่วงต้นของยุคสมัยฮั่นตะวันตก เผ่าชยงหนูมักบุกโจมตีทางตอนใต้ของกำแพงเมืองจีน มายึดพิซผล สัตว์ รวมถึงนำเชลยไปเป็นทาส ในตอนนั้นกองทัพของฮั่นไม่สามารถต่อกรกับเผ่าชยงหนูได้ จักรพรรดิฮั่นเกาจู่จึงยอมรับข้อตกลงไกล่เกลี่ยของชยงหนู โดยการให้เหล่าองค์หญิงแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับหัวหน้าเผ่าชยงหนู และส่งเครื่องบรรณาการจำพวกผ้าไหมและธัญพืชให้เป็นจำนวนมาก ซึ่งข้อตกลงคือกรแลกเปลี่ยนผ้าไหมกับขนและสัตว์จากเผ่าชยงหนู แต่แล้วเผ่าชยงหนูก็ไม่ได้หยุดรุกรานตามชายแดนทางตอนเหนือ ทำให้เกิดการสูญเสียอย่างมาก จนมาถึงรัชสมัยของจักรพรรดิฮั่นอู่ตี้ที่มีความมั่งคั่งและการเตรียมพร้อมที่ดีที่จะต่อกรกับเผ่าชยงหนู โดยมีการทำศึก 3 ครั้งใหญ่ โดยศึกที่สำคัญที่สุดเกิดขึ้นในช่วง 119 ปีก่อนคริสตกาล โดยฮั่นส่งทหารไปหลายร้อยกองพัน นำทัพโดยแม่ทัพเว่ยชิ่ง และฮั่นชวีปิ่ง (มีชีวิตอยู่ในช่วง 140 ถึง 117 ปีก่อนคริสตกาล) โจมตีเผ่าชยงหนูในทะเลทรายมองโกเลีย และขับไล่เผ่าชยงหนูไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ หลังจากนั้นก็ไม่มีการบุกรุกทางตอนใต้ของทะเลทรายอีกเลย จักรพรรดิฮั่นอู่ตี้สนับสนุนให้มีการไปตั้งถิ่นฐานในพื้นที่แถบทะเลทราย รอบๆแม่น้ำหวงเหอและแถบกานซู เพื่อทำการเกษตรและป้องกันพื้นที่

คล่อง ศิริประภาธรรม และคมกริช ศิริประภาธรรม (2556) แปลและเรียบเรียงหนังสือ “ประวัติศาสตร์จีน กำเนิดมนุษยดึกดำบรรพ์ถึงอารยธรรมใหม่” โดยกล่าวถึงฮั่นชวีปิ่งไว้ในตอนที่ 3 สังคมสวามีภักดีศักดินา โดยพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างฮั่นชวีปิ่งกับเผ่าชยงหนูและดินแดนซีอู๋ (ซินเจียง) ว่าในช่วงต้นราชวงศ์ฮั่นพวกขุนนางเผ่าชยงหนู ซึ่งเดิมอาศัยอยู่ภาคเหนือแถบที่ราบสูงมองโกลมีอาชีพทำปศุสัตว์ได้เคลื่อนพลมาปล้นสะดมทางภาคใต้อยู่เสมอ 200 ปีก่อนค.ศ. พระเจ้าฮั่นเกาจู่ดำเนินนโยบายสงบศึกโดยยกธิดาให้เพื่อผูกสัมพันธ์ไมตรีเกี่ยวข้องเป็นญาติ ส่งเครื่องบรรณาการไปให้ ฉานหยี่หัวหน้าเผ่าชยงหนูเป็นประจำ แต่เผ่าชยงหนูก็ยังรังควานภาคเหนือของจีนอยู่เป็นประจำ ไม่เคยหยุดยั้ง ต่อมาในสมัยพระเจ้าฮั่นอู่ตี้ที่ทรงปรีชาสามารถ ความมั่นคงทางทรัพยากรและทางทหาร

เพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก จึงได้ประกาศทำสงครามปฎิยุทธ์ต่อขงหนูถึง 3 ครั้ง โดยในฤดูใบไม้ผลิ เมื่อ 119 ปีก่อนค.ศ. ฮั่นอู่ตี้แต่งตั้งแม่ทัพใหญ่เว่ยซิง และฮั่วชวีปึงยกกำลังทหารม้าแสนกว่าและทหารราบหลายแสน เข้าโจมตีขงหนู เว่ยซิงนำทหารจากจิ้งหยางบุกขึ้นไปทางทิศเหนือ 1,000 ลี้ (500 กิโลเมตร) ฮั่วชวีปึง คุมทัพจากทางใต้จั้นบุกรุกไปทางเหนือ 2,000 ลี้ (1,000 กิโลเมตร) ได้รับชัยชนะทุกที่ที่ยกทัพผ่านไป จึงมีความหมายมากทางประวัติศาสตร์ เผ่าขงหนูได้แตกกระจัดกระจายเป็นเผ่าเล็กๆ จนไม่สามารถก่อกวนราชวงศ์ฮั่นได้อีก หลังจากมณฑลทางเหนือสงบศึก พระเจ้าฮั่นอู่ตี้มีนโยบายโยกย้ายพลเมืองล้านกว่าคนไปบุกเบิกที่รกร้างเพื่อทำนา ณ ที่เหอเท่าและเหอซี โจ้วหลาง (เส้นทางสายไหมเลียบบแม่น้ำฮวงโห)

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมอิงเกร็ดประวัติศาสตร์

มารศรี สอทิพย์ (2551) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “เรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสมเด็จพระนเรศวรมหาราช : กลวิธีการเล่าเรื่องกับการสร้างภาพลักษณ์” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเล่าเรื่องทางประวัติศาสตร์ประเภทต่างๆ เกี่ยวกับสมเด็จพระนเรศวรมหาราช และศึกษาการสร้างภาพลักษณ์ของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชผ่านกลวิธีการเล่าเรื่องที่สัมพันธ์กับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมไทย โดยศึกษาจากเรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสมเด็จพระนเรศวรมหาราชที่เป็นวรรณกรรมร้อยแก้วและร้อยกรอง ทั้งพระราชพงศาวดาร บทประพันธ์ร้อยกรอง ความเรียง นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ และหนังสือการ์ตูน รวมทั้งศึกษาจากเรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสมเด็จพระนเรศวรมหาราชที่เป็นการแสดง ทั้งละครและภาพยนตร์ ผลการศึกษาพบว่า ภาพลักษณ์ของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ในด้านบุญบารมี และเป็นผู้มีเมตตา ส่วนภาพลักษณ์เสริมแตกต่างกันไปตามบริบททางสังคมและวัฒนธรรมไทยในยุคสมัยของการประพันธ์ ซึ่งบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการสร้างภาพลักษณ์ของพระองค์ ได้แก่ การชำระพระราชพงศาวดาร วาทกรรมชาตินิยม ความขัดแย้งทางความคิดทางการเมืองในสังคมไทย คติความเชื่อทางศาสนา แนวคิดเรื่องการสร้างวีรบุรุษ และวัฒนธรรมวรรณศิลป์ ส่วนเรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสมเด็จพระนเรศวรมหาราชประเภทต่างๆนำเสนอภาพลักษณ์ของพระองค์ ดังนี้ ในเรื่องเล่าประเภทพระราชพงศาวดาร ภาพลักษณ์ของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชคือ ผู้มีบุญบารมี ผู้มีเมตตา เรื่องเล่าประเภทบทประพันธ์ร้อยกรองเน้นภาพลักษณ์ผู้ปราบยุคเข็ญ ผู้ทรงธรรม และผู้สร้างชาติให้ชาติของตนยิ่งใหญ่เหนือชาติอื่นๆ เรื่องเล่า

ประเภทความเรียงเน้นภาพลักษณ์วีรบุรุษผู้ปราบยุคเข็ญ เรื่องเล่าประเภทนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ เน้นภาพลักษณ์ผู้เสียสละความสุขส่วนตัวเพื่อความสงบสุขของส่วนรวม เรื่องเล่าประเภทหนังสือการ์ตูนเน้นภาพลักษณ์วีรบุรุษผู้กล้าหาญและผู้เสียสละ เรื่องเล่าประเภทละครนำเสนอภาพลักษณ์ของพระองค์ในลักษณะสัญลักษณ์ของการสร้างความรักชาติและความสามัคคี และเรื่องเล่าประเภทภาพยนตร์ผสมผสานภาพลักษณ์ของพระองค์ตามแบบพระราชพงศาวดาร และนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ อาจกล่าวได้ว่าเรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสมเด็จพระนเรศวรมหาราชทุกประเภทล้วนนำเสนอภาพลักษณ์หลักของพระองค์ในฐานะของวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ที่จะอยู่ในใจของคนไทยตลอดไป

อภิพร ประเทืองเศรษฐ์ (2555) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “การวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ของคึกเดช กันตามระ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการสร้างตัวละครเอกและวิเคราะห์ลักษณะเด่นของนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ของคึกเดช กันตามระ โดยศึกษานวนิยายจำนวน 7 เรื่อง ได้แก่ เจ้าไล สิริโยทัย ท้าวทองกีบม้า เสงสอบุ ตำนานรักศรีปราชญ์ ขุนดาบหนายเล็ก และซุสีทิษาปาติโจ ขุนดาบหนายเล็ก 2 ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ของคึกเดช กันตามระทุกเล่มเป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์เชิงชีวประวัติ ที่นำเสนอเรื่องราวของวีรบุรุษและวีรสตรีที่ผู้ประพันธ์มุ่งให้เป็นแบบอย่างในด้านต่างๆ ตัวละครเอกในนวนิยายนั้นเป็นบุคคลที่เป็นวีรบุรุษวีรสตรีที่เป็นที่รู้จักของคนทั่วไปอยู่แล้ว บุคคลที่มีคุณสมบัติเยี่ยงวีรบุรุษวีรสตรีแต่ไม่เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง บุคคลที่เป็นที่รู้จักกันทั่วไปแต่ไม่ใช่ในฐานะวีรบุรุษวีรสตรี และบุคคลที่มีภาพลบในความรู้ของคนทั่วไป แม้ตัวละครจะมีบทบาทและสถานภาพแตกต่างกันไปแต่จะมีลักษณะพื้นฐานร่วมกันคือ ความมีสติปัญญา ความรู้ความสามารถและคุณธรรมในด้านต่างๆ สำหรับกลวิธีที่ผู้ประพันธ์ใช้ในการสร้างตัวละครเอกให้มีลักษณะเป็นวีรบุรุษและวีรสตรี ได้แก่ การสร้างเนื้อเรื่องและโครงเรื่องเพื่อเชิดชูตัวละครเอก การสร้างตัวละครประกอบเพื่อเชิดชูตัวละครเอก และการนำเสนอเรื่องเพื่อเชิดชูตัวละครเอก ผู้ประพันธ์ใช้วิธีเลือกสรรเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์มาผสมกับจินตนาการ เพื่อสร้างเป็นโครงเรื่อง จัดการกับรายละเอียดของเหตุการณ์ทุกเหตุการณ์อย่างแยบยล รวมทั้งการนำเสนอเรื่องผ่านการบรรยายเหตุการณ์ บทสนทนาและภาพประกอบที่สวยงามของตัวละครเอก นอกจากลักษณะเด่นในแง่นวนิยายอิงประวัติศาสตร์เชิงชีวประวัติแล้ว นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ของคึกเดช กันตามระ ยังมีความโดดเด่นในด้านการเป็นนวนิยายเชิงวิชาการที่มีการนำเสนอเรื่องราวอย่างกระชับ รวมทั้งมีการสอดแทรกบทกวีและรูปภาพประกอบที่งดงาม ซึ่งเป็นผล

มาจากปัจจัยในด้านตัวของผู้ประพันธ์ที่เป็นนักวิชาการและวิธีการเผยแพร่บทประพันธ์ที่เป็นละครวิทยุมาก่อน

พิชชาพร วิธีเจริญ (2556) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “กลวิธีการเล่าเรื่องและการสร้างบุคลิกลักษณะตัวละครสมเด็จพระสุริโยทัยในบันเทิงคดีอิงประวัติศาสตร์ไทย” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบุคลิกลักษณะของสมเด็จพระสุริโยทัยที่ปรากฏในสื่อต่างๆ และศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องในบันเทิงคดีอิงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสมเด็จพระสุริโยทัย โดยศึกษาจากเรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวกับสมเด็จพระสุริโยทัยผ่านสื่อที่ได้รับการเผยแพร่มาแล้ว ทั้งบทประพันธ์ร้อยกรอง นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ หนังสือการ์ตูน ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ ละครวิทยุและละครเวที ผลการศึกษาพบว่ากลวิธีการเล่าเรื่องในบันเทิงคดีอิงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสมเด็จพระสุริโยทัย และบุคลิกลักษณะตัวละครสมเด็จพระสุริโยทัยที่ปรากฏในสื่อต่างๆ มีรูปแบบการเล่าเรื่อง และสร้างตัวละครสมเด็จพระสุริโยทัย มีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยตามยุคสมัย แต่แก่นของเรื่องเล่าคือเพื่อสวดิติพระวีรกรรมของสมเด็จพระสุริโยทัย ความเสียสละเพื่อพระสวามีและเพื่อแผ่นดินของพระองค์ ยังคงเดิมทุกฉบับ ส่วนบุคลิกตัวละครมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย แต่มีลักษณะเด่นคือ ความกล้าหาญแบบนักรบ ควบคู่ไปกับความอ่อนโยนในแบบของสตรีที่เป็นภรรยาและมารดา พร้อมด้วยอุดมการณ์ความเสียสละเพื่อชาติบ้านเมือง ยังคงเด่นชัดที่ฉบับเช่นกัน สมเด็จพระสุริโยทัย ทรงมีความเป็นอุดมคติ 4 ประการ ได้แก่ ความกตัญญู ความตระหนักรู้ในอำนาจและหน้าที่ การรักษาเกียรติ และการเสียสละเพื่อแผ่นดิน นอกจากนี้แล้วยังมีการเพิ่มเติมภูมิหลังที่ทำให้พระองค์กลายเป็นสตรีที่เกี่ยวข้องกับการปกป้องแผ่นดินในทุกแง่มุม ตั้งแต่สายเลือดความเป็นมาของเจ้าสีบมาและการกระทำทั้งในทางการเมืองและทางการรบ และยังทำหน้าที่แม่ที่ดี สมเด็จพระสุริโยทัยจึงเป็นราชินีในอุดมคติของสังคมไทยในปัจจุบัน

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องวรรณกรรมแปลจีน

ณิชนันท์ สัมฤทธิ์นันท์ (2557) เขียนบทความวิจัยเรื่อง “การศึกษาวรรณกรรมจีน เรื่อง เจาะมิติพิชิตบัลลังก์” บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบในวรรณกรรมเรื่องเจาะมิติพิชิตบัลลังก์ ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก แก่นเรื่อง และเพื่อศึกษาแนวคิดและการนำเสนอแนวคิดที่ปรากฏ ผลจากการวิเคราะห์วรรณกรรมเรื่องเจาะมิติพิชิตบัลลังก์ พบว่าจัดว่าเป็นวรรณกรรมที่มีโครงเรื่องที่ดี มีบทเปิดเรื่อง ปม และความขัดแย้งที่น่าสนใจ ซึ่งความขัดแย้งที่

ปรากฏในเรื่องมี 3 แบบ ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม มนุษย์กับตนเอง และมนุษย์กับมนุษย์ ตัวละครส่วนใหญ่เป็นตัวละครในประวัติศาสตร์และเป็นตัวละครหลายลักษณะ ยกเว้นตัวละครเอกของเรื่องที่เป็นตัวละครยุคปัจจุบันที่ย้อนไปในอดีตและเป็นตัวละครน้อยลักษณะ ฉากมีทั้งฉากในประวัติศาสตร์คือ พระราชวังต้องห้าม เมืองปักกิ่ง ประเทศจีน และฉากในจินตนาการที่ผู้แต่งสร้างขึ้น โดยมีแก่นเรื่อง คือการนำเสนอว่าไม่สามารถย้อนไปแก้ไขอดีตได้และสะท้อนสังคมที่จำกัดสิทธิและมีกรอบทางวัฒนธรรม ส่วนการศึกษาแนวคิดพบว่ามี 3 แนวคิดหลัก ได้แก่ แนวคิดเรื่องปรัชญาการดำเนินชีวิต เรื่องบทบาทของผู้ชายและผู้หญิง และเรื่องการเมืองการปกครอง

ยลดา ภู่อคร (2557) เขียนบทความวิจัยเรื่อง “การศึกษานวนิยายแปลจีน เรื่อง พระนางซูสีจักรพรรดินีกู่บัลลังก์” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการสร้างตัวละครเอก ศึกษาวิธีการแต่งและศึกษากลวิธีการสร้างฉาก ผลการศึกษาพบว่า ด้านการสร้างตัวละคร ผู้แต่งสร้างลักษณะนิสัยตัวละครเอก ได้แก่ พระนางซูสีไทเฮา พระจักรพรรดิทงชวีและหลี่หงจางให้มีลักษณะ Round Character ซึ่งเป็นตัวละครหลายลักษณะ สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์ แสดงให้เห็นถึงความเป็นมนุษย์ของตัวละครที่มีลักษณะทั้งดีและไม่ดี นอกจากนั้นผู้แต่งยังสร้างลักษณะนิสัยของตัวละครเอกอย่างพระนางซูสีไทเฮาให้มีลักษณะแตกต่างไปจากประวัติศาสตร์ โดยนำเสนอภาพพระนางซูสีไทเฮาในฐานะจักรพรรดินีที่ความเด็ดขาดในการตัดสินใจ มีความสามารถในการบริหารบ้านเมืองรักประเทศชาติและยังมีความรักลูก ในด้านกลวิธีการแต่ง ผู้แต่งให้พระนางซูสีไทเฮาเป็นตัวละครที่ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 แทนตัวว่า ฉันทัน มีการเปิดเรื่องจากคำสอนของมารดาของพระนางซูสีไทเฮาที่ทิ้งไว้ให้เพื่อเป็นประโยชน์ในการปกครองบ้านเมือง มีการดำเนินเรื่องตามปฏิทิน โดยเขียนปี เป็นตัวเจาะจง ปิดเรื่องด้วยการเปลี่ยนมาใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในการเล่าเรื่องเพื่อสรุปเหตุการณ์ต่างๆ ในด้านกลวิธีการสร้างฉาก มีการบรรยายฉาก 2 ฉาก คือ ในวังหลวงและนอกวังหลวง ฉากบรรยายให้เห็นถึงบรรยากาศของประเทศจีน วิถีชีวิต วัฒนธรรม และความเป็นอยู่ในสมัยนั้น

ฉานิศา ช่วยนุกูล (2560) เขียนบทความวิจัยเรื่อง “การศึกษาความเปรียบในสารคดีชีวประวัติเรื่อง ซูสีไทเฮา ของหม่อมราชวงศ์ศีกฤทธิ ปราโมช” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การใช้ความเปรียบเกี่ยวกับธรรมชาติในสารคดีชีวประวัติเรื่อง ซูสีไทเฮา ของหม่อมราชวงศ์ศีกฤทธิ ปราโมช ผลการศึกษาพบว่า ความเปรียบเกี่ยวกับธรรมชาติมีทั้งหมด 69 ชุด จากการวิเคราะห์โครงสร้างความเปรียบพบว่า แบ่งตามการใช้ความเปรียบได้ 2 ประเภท คือ ความเปรียบที่มีคำเปรียบ 65 ชุด และ

ความเปรียบที่ไม่มีคำเปรียบ 4 ชุด ซึ่งโครงสร้างความเปรียบที่มีคำเปรียบประกอบด้วยประเภทย่อยอีก 2 ประเภท คือ ความเปรียบที่เป็นข้อความ 64 ชุด และความเปรียบที่เป็นเรื่องราว 1 ชุด ส่วนการวิเคราะห์ความเปรียบที่ใช้ธรรมชาติเป็นสิ่งที่นำมาเปรียบพบว่า แบ่งตามชนิดของธรรมชาติได้เป็น 7 ชนิด คือ สัตว์ 22 ชุด น้ำ 16 ชุด ปราภฏการณ์ธรรมชาติ 14 ชุด พืช 5 ชุด ไฟ 5 ชุด แร่ 4 ชุด และพื้นธรณี 2 ชุด ด้านการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความหมาย พบว่า แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ ลักษณะร่วมทางด้านจิตใจ 9 ชุด ประกอบด้วยด้านจิตใจที่ดี 4 ชุดและด้านจิตใจที่ไม่ดี 5 ชุด ลักษณะร่วมทางด้านความสวยงาม 30 ชุด และลักษณะร่วมทางด้านความไม่สวยงาม 29 ชุด

ปวีณา เดชโหมด (2560) เขียนสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่องเต้าหู้ไซซี” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบของวรรณกรรม ได้แก่ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ฉาก ตัวละคร บทสนทนา กลวิธีการแต่ง กลวิธีการใช้ภาษาและเพื่อศึกษาแนวคิดที่สะท้อนในนวนิยายแปลจีนเรื่องเต้าหู้ไซซี ผลการศึกษาพบว่า มีการเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ที่ตัวละครเอกของเรื่องแต่งงานกันเพื่อรักษาศักดิ์ศรีของครอบครัว การดำเนินเรื่องมีการผูกปมสร้างความขัดแย้งทั้งหมด 2 ประการ ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับตนเอง การปิดเรื่องจบแบบสุขนาฏกรรม แก่นเรื่องคือความรักสามารถเปลี่ยนแปลงคนที่แข็งกระด้างให้อ่อนโยนลงได้ ตัวละครแบ่งได้ 2 ประเภท คือ ตัวละครหลักและตัวละครรอง ส่วนใหญ่เป็นตัวละครน้อยลักษณะนิสัย ฉากในเรื่องเป็นฉากสมมติ บทสนทนาสามารถบอกเพศ อายุลักษณะนิสัยของตัวละครในเรื่องได้ กลวิธีการแต่งเป็นแบบรู้แจ้ง ดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน ด้านการใช้โวหารและภาพพจน์ มีโวหาร 3 ประเภท คือ บรรยายโวหาร อธิบายโวหารและพรรณนาโวหาร ภาพพจน์มี 6 ประเภท คือ อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน อติพจน์ สัทพจน์ สัญลักษณ์แนวคิดที่สะท้อนในเรื่องคือแนวคิดเรื่องความไม่เท่าเทียมทางเพศ แนวคิดเรื่องความไม่เท่าเทียมทางสังคม แนวคิดเรื่องบทบาทและหน้าที่ของผู้ชายและผู้หญิง และแนวคิดเรื่องวัฒนธรรม

ผลการศึกษา

บทความวิจัยนี้ศึกษาวรรณกรรมแปลจีนเรื่องลำนําทะเลทราย เพื่อให้เข้าใจถึงลักษณะตัวละครเอกฝ่ายชายฮั่วชวีปิงที่ผู้เขียนใช้ชื่อของผู้ที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์มาแต่งเติมลักษณะนิสัยและภาพลักษณ์ให้เป็นตัวละครในนวนิยายที่ทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกร่วมไปกับตัวละครได้ โดยแบ่งประเด็นการศึกษาเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ 1. เรื่องย่อลำนําทะเลทราย 2. เหตุการณ์สำคัญใน

ชีวิตของตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง” 3. วิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง”
4. วิเคราะห์กลวิธีการสร้างตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง”

1. เรื่องย่อลำนําทะเลทราย

นวนิยายเรื่องลำนําทะเลทรายมีเนื้อหาเกี่ยวกับรักสามเส้าระหว่างอวีจิ้นหรือจินอวีหญิงสาวผู้เติบโตมาในทะเลทรายกับฮั่วชวีปิ่ง หลานชายของอัครมเหสีและเมิ่งซิม่อนายห้างเสื้อผ้าที่มีอิทธิพลทางการค้าในเมืองฉางอัน

อวีจิ้นเติบโตมาในทะเลทรายกับฝูงหมาป่า ตอนเด็กๆ เคยอาศัยอยู่ในเผ่าชงหนูกับบิดาบุญธรรมชาวฮั่นที่ถูกเชิญมาเป็นอาจารย์ของรัชทายาทของเผ่า ต่อมาเกิดการชิงบัลลังก์ขึ้นในเผ่าและพ่อของอวีจิ้นถูกสังหาร อวีจิ้นจึงหนีออกมา แม้จะมีความแค้นกับอวีจื่อเสียดที่ภายหลังขึ้นเป็นหัวหน้าเผ่าแต่เพราะคำสั่งเสียสุดท้ายของพ่อที่อยากให้เธอมีความสุข เธอจึงเลือกหนีและไม่ขอพบอวีจื่อเสียดอีกตลอดชีวิตและกลับไปอยู่กับฝูงหมาป่าในทะเลทราย

ระหว่างที่อยู่ในทะเลทรายอวีจิ้นได้พบกับเมิ่งซิม่อหลังจากพยายามเข้าไปขโมยของในขบวนสินค้าและถูกจับได้ แต่เมิ่งซิม่อก็ปล่อยตัวเธอและยังมอบของที่เธอต้องการให้ ต่อมาอวีจิ้นได้ช่วงเหลือขบวนของฮั่วชวีปิ่งไว้จากโจรทะเลทราย แต่อวีจิ้นไม่รู้ตัวตนจริงๆ ของฮั่วชวีปิ่งเพราะเขาปลอมตัวเป็นพ่อค้าเพื่อสำรวจพื้นที่ทะเลทราย

หลังจากช่วยเหลือขบวนของฮั่วชวีปิ่ง อวีจิ้นได้รับเงินมาจำนวนหนึ่งจึงตัดสินใจเข้าไปอาศัยในเมืองฉางอันโดยใช้ชื่อปลอมว่าจินอวี ระหว่างทางานทำก็ถูกหลอกเข้าไปอยู่ในเรือนร้องรำ และได้พบกับเมิ่งซิม่อที่เป็นเจ้าของกิจการกว่าครึ่งในเมืองฉางอันอีกครั้ง ได้รับความช่วยเหลือจากเมิ่งซิม่อจึงได้เป็นหัวหน้าเรือน และใช้การแสดงละครเพื่อผลักดันหลี่เหยียนหญิงสาวที่มีชาติกำเนิดเป็นชาวโหลวหลันที่ต้องการหยุดการขยายอำนาจของชาวฮั่นเข้าวัง โดยเป็นแผนที่จินอวีวางไว้เพื่อช่วยเหลือเมิ่งซิม่อ ระหว่างนั้นจินอวีได้พบกับฮั่วชวีปิ่งอีกครั้ง โดยคิดว่าเขาเป็นสหายคนหนึ่งและทำเป็นไม่รับรู้ความรู้สึกของฮั่วชวีปิ่ง เพราะจินอวีรักเมิ่งซิม่อและพยายามสารภาพรักกับเขาหลายครั้ง แต่เขาก็ทำเป็นไม่รับรู้ สุดท้ายโดนเขาปฏิเสธด้วยเหตุผลทางชาติกำเนิดและร่างกายที่พิการ ทำให้จินอวีเสียใจมากและหนีออกจากฉางอัน แต่ฮั่วชวีปิ่งก็ตามไปจับและพาเธอไปอยู่ที่ค่ายทหารด้วย

ระหว่างที่อยู่ที่ค่ายทหาร ฮั่วชวีปิ่งต้องรบกับเผ่าชงหนู จินอวีก็เปิดใจให้เขาที่หมู่บ้านเพื่อเธอมาตลอด และยอมเล่าเรื่องเกี่ยวกับตนเองให้ฟังรวมทั้งพาเขาไปไหว้หลุมศพของพ่อ

บุญธรรมจนต้องปะทะกับอื้อจื่อเสี่ย แต่ทั้งสองก็เอาตัวรอดมาได้ ฮั่วชวีปิ่งทำภารกิจสำเร็จจึงต้องกลับเมืองฉางอันเลยขอเงินอวีแต่งงาน เงินอวีตกลง ทั้งสองจึงกลับเมืองฉางอันด้วยกัน

เมื่อเงินอวีกลับมาที่เมืองฉางอัน เมิ่งซิม่อดีใจมากพยายามง้อและขอคืนดีกับเงินอวี เพราะตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ยอมเสียเธอไป แต่เงินอวีเลือกฮั่วชวีปิ่งแล้ว นอกจากนี้เงินอวียังต้องรับมือกับหลี่เหยียนที่ได้เลื่อนขั้นเป็นพระสนมแล้ว และพยายามกำจัดเงินอวีที่รู้ความลับเรื่องชาติกำเนิดของเธอ รวมถึงพยายามไม่ให้เงินอวีได้แต่งงานกับฮั่วชวีปิ่งผ่านอำนาจของจักรพรรดิ ทำให้ฮั่วชวีปิ่งและเงินอวีแต่งงานกันไม่ได้ ทั้งคู่จึงตัดสินใจอยู่ด้วยกันแบบไม่แต่งงาน

จนกระทั่งเงินอวีท้อง จักรพรรดิพยายามที่จะนำลูกของเงินอวีเข้าวังเพื่อใช้ควบคุมฮั่วชวีปิ่งแต่เงินอวีขอร้องให้เมิ่งซิม่อทำให้เธอคลอดก่อนกำหนดเพื่อสลัตัวเด็ก เพราะกลัวว่าลูกเข้าวังไปจะเป็นอันตราย เงินอวีถูกหลี่เหยียนกำจัดทุกวิถีทางแต่ก็รอดมาได้ จนกระทั่งเกิดเหตุการณ์เข้าผิดที่ทำให้หลี่กวง คนรักของหลี่เหยียนตาย ทำให้หลี่เหยียนปล่อยวางทุกอย่าง

ฮั่วชวีปิ่งต้องการจะออกจากวังวนการแย่งชิงอำนาจในราชสำนักจึงขอร้องให้เมิ่งซิม่อช่วย เมิ่งซิม่อวางแผนให้เขาแกล้งตายแต่ก็ผิดแผน ฮั่วชวีปิ่งถูกพิษทำให้เมิ่งซิม่อต้องหาทางรักษา จึงใช้ตัวเองเป็นตัวทดลองยาจนทำให้ขาของเขาไม่มีทางเดินได้อีก เมื่อช่วยชีวิตฮั่วชวีปิ่งได้เขาก็จากไป

ฮั่วชวีปิ่งและเงินอวีวางแผนหลอกราชสำนักได้สำเร็จจึงไปตามหาลูกที่แท้จริงที่เมิ่งซิม่อทิ้งคำใบ้ที่อยู่ไว้ให้และไปใช้ชีวิตครอบครัวอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

2. เหตุการณ์สำคัญในชีวิตของตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง”

2.1 เกิดเป็นบุตรของหญิงรับใช้ในตำหนักองค์หญิง

ฮั่วชวีปิ่งเป็นบุตรชายของฮั่วจงหลุยกับเว่ยเส่าเอ๋อร์สาวใช้ในตำหนักองค์หญิงผิงหยาง โดยทั้งคู่แอบมีสัมพันธ์กันจนให้กำเนิดฮั่วชวีปิ่งเป็นบุตรนอกสมรส แล้วฮั่วจงหลุยก็ไปแต่งงานกับผู้หญิงอีกคน

2.2 เปลี่ยนฐานะจากบุตรของหญิงรับใช้กลายเป็นหลานของอัศวินเสี

เว่ยจื่อฟู่หน้าสาวของฮั่วชวีปิ่งซึ่งเป็นนักร้องในตำหนักขององค์หญิงผิงหยางถูกพระทัยจักรพรรดิ จึงได้เข้าวังจนได้เลื่อนตำแหน่งเป็นอัศวินเสี เว่ยซิงหน้าชายของฮั่วชวีปิ่ง

เดิมที่เป็นเพียงคนเลี้ยงม้า ได้รับโอกาสไปรบกับชยงหนูและสร้างผลงานจนได้ตำแหน่งแม่ทัพใหญ่รวมทั้งได้สมรสกับองค์หญิงผิงหยาง นอกจากนี้จักรพรรดิยังให้เว่ยเส้าเออร์แม่ของฮั่วชวีปี้่งแต่งงานกับขุนนางที่ชื่อเฉินจั้ง เว่ยเส้าเออร์จึงกลายเป็นฉินฮูหยินและเว่ยจวินหญิงน้องสาวอีกคนของเว่ยเส้าเออร์แต่งงานกับกงซุนเฮ้อ แม่ทัพคนสำคัญอีกคนของราชสำนัก

ทำให้ฮั่วชวีปี้่งที่เกิดมาเป็นลูกนอกสมรสของสาวใช้ในตำหนักขององค์หญิงเพียงเท่านั้น หลังจากนั้นนางสาวของเขาได้เป็นนางในของจักรพรรดิและภายหลังเลื่อนตำแหน่งเป็นอัครมเหสี ทำให้จักรพรรดิมิศักดิ์เป็นน้ำเซยของเขา ส่วนน้ำชายหลังจากได้เป็นแม่ทัพใหญ่ก็สมรสกับองค์หญิงผิงหยาง ทำให้ฮั่วชวีปี้่งมีน้ำสะใภ้เป็นองค์หญิง ฐานะของเขาจึงเปลี่ยนจากบุตรนอกสมรสของหญิงรับใช้กลายเป็นหลานของอัครมเหสี

2.3 เข้ารับราชการ

อายุ 18 ปี ฮั่วชวีปี้่งหลังจากได้พบกับจินอวีในทะเลทรายจากการปลอมตัวไปสำรวจพื้นที่ไม่นาน ก็ได้รับการแต่งตั้งเป็นองครักษ์ติดตามข้างพระวรกาย เป็นจุดเริ่มต้นในการรับราชการของเขา หลังจากนั้นไม่นานได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ตรวจการพิเศษเพียวเหยยา (อาซาโผน) นำกองกำลังทหารม้าอวีหลิน 800 นายติดตามน้ำชายเว่ยชิงและน้ำเซยกงซุนเฮ้อไปปราบเผ่าชยงหนูด้วย

ศึกครั้งนั้นฮั่วชวีปี้่งนำกำลังทหารม้าหน่วยอวีหลิน 800 นายที่อยู่ใต้การบังคับบัญชาของเขาฝ่าฝืนวินัยกองทัพ แยกขบวนออกจากทัพใหญ่และบุกเข้าโจมตีเผ่าชยงหนูจนทำให้สังหารทหารชยงหนูไปได้ 2,028 นาย รวมทั้งสังหารและจับขุนนางคนสำคัญของเผ่าชยงหนูได้จำนวนหนึ่ง ผลงานครั้งแรกของเขานี้ทำให้ฮั่วชวีปี้่งได้รับการแต่งตั้งเป็นกัวนจุนโหว (ขุนพลกล้าเหนือสามทัพ) ได้รับบำเหน็จศักดินาหนึ่งพันหกร้อยหลังคาเรือน

หลังจากนั้นฮั่วชวีปี้่งได้นำทัพเพื่อพิสูจน์ตัวเองว่าความสำเร็จครั้งแรกนั้นไม่ได้มาเพราะโชค เขาได้นำกำลังทหารหนึ่งหมื่นนาย และเขาก็สามารถเอาชนะคำดูถูกได้ด้วยการบุกเข้าห้าแคว้นของเผ่าชยงหนูจนยึดพื้นที่เขาเยียนจื่อที่สวยงามของเผ่าชยงหนูมาได้

2.4 ใช้ชีวิตคู่กับหญิงคนรัก

การรบที่เขาเขียนจื่อฮั่วซวีปึงได้พาจินอวีตามทัพไปด้วย เพราะช่วงเวลาที่เขากำลังจะออกเดินทางจากเมืองเป็นช่วงที่จินอวีที่ผิดหวังจากการสารภาพรักเมื่อกำลังหนีออกจากเมืองฉางอันพอดี หลังจากเขาได้รับจดหมายลาของจินอวี เขาก็รีบตามหาเธอ และพาเธอตามทัพไปด้วย และจินอวีก็ยอมเปิดใจให้เขาในช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกันนี้

เขาได้รับโอกาสจากจินอวีที่ตกลงจะแต่งงานกับเขา แต่เพราะความเจริญในหน้าที่การงานและกำลังทหารได้บังคับบัญชาของเขาทำให้จักรพรรดิต้องการให้เขาแต่งงานกับองค์หญิงสักพระองค์เพื่อตั้งตัวเขาไว้ภายใต้อำนาจของจักรพรรดิ แต่เขายืนยันกับครอบครัวว่าจะแต่งงานกับจินอวีเพียงคนเดียว ทำให้ตอนที่จักรพรรดิเสนอคฤหาสน์ให้เขาและกำลังจะพระราชทานสมรสให้เขา เขาก็ปฏิเสธโดยอ้อมไม่รับคฤหาสน์โดยกล่าวว่าหากเผ่าชยงหนูยังไม่สิ้น เขาจะไม่สร้างครอบครัวเด็ดขาดเพื่อปฏิเสธสมรสพระราชทาน

อย่างไรก็ตามแม้เขาจะไม่สามารถแต่งงานกับจินอวีได้ จินอวีก็เต็มใจที่จะอยู่กับเขา ทั้งคู่ใช้เวลาด้วยกันอย่างมีความสุขจนกระทั่งจินอวีตั้งท้อง

2.5 การเข้าไปมีส่วนร่วมในการแย่งชิงอำนาจในราชสำนัก

อายุ 20 ปี เป็นช่วงที่รุ่งโรจน์ที่สุดของฮั่วซวีปึงทั้งในเรื่องงานที่หลังจากยึดเขาเขียนจื่อได้เขาก็ต้องนำทัพอีกครั้งเพื่อไปปราบการสวามิภักดิ์จากอ่องคนสำคัญของเผ่าชยงหนู 2 คน แต่ระหว่างการเจรจาเกิดการหักหลังกันขึ้น ทำให้อ่องทั้งสองสังหารกันเอง เพราะความขัดแย้งและเกิดความซุลมุนเพราะทหารแตกเป็น 2 ฝ่าย แต่ฮั่วซวีปึงก็นำกำลังเข้ากวาดล้างฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับการสวามิภักดิ์และนำตัวอ่องคนสำคัญกลับมาได้ ทำให้จักรพรรดิปลาบปลื้มพระทัยกับผลงานครั้งนี้มากจึงปูนบำเหน็จให้อีก จึงทำให้ฮั่วซวีปึงมีศักดินารวม 11,600 หลังคาเรือน โดยมีมากกว่าเว่ยซิงที่เป็นแม่ทัพใหญ่เสียอีก คนที่ติดตามเขาก็ล้วนมีโอกาสในการทำงานที่รุ่งโรจน์ไปด้วย

ความก้าวหน้าในหน้าที่การงานที่รวดเร็วของเขาทำให้เขาถูกใช้เป็นเครื่องมือในการถ่วงดุลอำนาจ ช่วงที่ฮั่วซวีปึงต้องนำทัพไปรบกับชยงหนูเป็นช่วงเวลาที่จินอวีตั้งครุฑ เพราะจักรพรรดิต้องการผูกมัดฮั่วซวีปึงไว้ถ่วงดุลอำนาจกับตระกูลเว่ย ซึ่งเป็นตระกูลฝ่ายแม่ของฮั่วซวีปึงเอง และข้าอำนาจอื่นๆ ในราชสำนัก แต่ไม่สามารถผูกมัด

เขาด้วยการแต่งงานเพราะเขาปฏิเสธ จึงจะใช้ลูกของเขากับจินอวีในการผูกมัดเขาแทน โดยการรับลูกของเขามาเลี้ยงในวัง แต่จินอวีรับรู้ถึงแผนการก่อนจึงวางแผนซ่อน โดยการคลอดก่อนกำหนดเพื่อสลับตัวเด็กทำให้จินอวีเสียเลือดมากและเกือบเสียชีวิต หลังจากฮั่วชวีปั้งกลับมาจากการรบก็กังวลเป็นอย่างมาก

นอกจากเรื่องลูกแล้ว เขายังถูกจัดฉากที่ทำให้พลังมือฆ่าที่กาน ขุนนางตระกูล หลี่ที่เป็นข้าหนึ่งในอำนาจสำคัญของราชสำนักและเป็นหนึ่งในสหายของเขา

2.6 ออกจากราชสำนัก

ฮั่วชวีปั้งวัย 24 ปี หลังจากรับรู้ว่าลูกที่อยู่ในวังไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของตัวเองและจินอวี เขาจึงขอความช่วยเหลือจากเมิ่งซีม่อให้เขาหลุดพ้นจากราชสำนัก เมิ่งซีม่อจึงวางแผนให้ แก่ล้มตาย โดยใช้พิษของเมิ่งซีม่อระหว่างนำทัพไปกองกำลังของขงหนูที่หนีรอดจากการกวาดล้าง แต่แผนผิดพลาดทำให้ฮั่วชวีปั้งได้รับพิษอีกชนิดและไม่ฟื้นขึ้นมา ทำให้ เมิ่งซีม่อต้องใช้ตัวเองทดลองยาแก้พิษเพื่อช่วยชีวิตฮั่วชวีปั้ง จนทำให้ขาของเมิ่งซีม่อไม่สามารถใช้การได้อีก แต่เขาก็เต็มใจเพื่อให้จินอวีได้มีความสุข หลังจากรักษาฮั่วชวีปั้งได้ สำเร็จเขาก็จากไป ส่วนฮั่วชวีปั้งกับจินอวีนั้นดำเนินตามแผนแก่ล้มตายต่อ โดยระหว่าง ทางที่ชนศพปลอมของฮั่วชวีปั้งกลับฉวางอัน จินอวีก็ร้องไห้ฟูมฟายแล้วใช้มีดปลอมแทง หน้าอกตัวเองและกระโดดลงไปแม่น้ำทำเหมือนฆ่าตัวตายตามฮั่วชวีปั้ง ทำให้ฮั่วชวีปั้ง หลุดพ้นจากอำนาจของราชสำนักในที่สุด และทั้งคู่ก็เดินทางออกตามหาลูกเพื่อไปใช้ชีวิตครอบครัวอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

จากการวิเคราะห์เหตุการณ์สำคัญในชีวิตของฮั่วชวีปั้งพบว่าทุกเหตุการณ์สำคัญ ในชีวิตของเขามีการร้อยเรียงกัน จากเหตุการณ์สำคัญเหตุการณ์หนึ่งทำให้เกิดอีก เหตุการณ์หนึ่งขึ้น เช่น การที่เขาเกิดเป็นบุตรของหญิงรับใช้มีฐานะต่ำต้อยหากไม่มี เหตุการณ์ที่ทำให้เขาเปลี่ยนสถานะมาเป็นหลานชายของอัคมเหสี เขาก็อาจจะไม่มี โอกาสได้รับราชการและไม่มีโอกาสได้ทำผลงานจนประสบความสำเร็จและถูกดึงเข้าไป มีส่วนร่วมในการแย่งชิงอำนาจของราชสำนักได้ รวมทั้งอาจจะไม่มีโอกาสได้เดินทางไป ในทะเลทรายจนได้พบกับจินอวี และจินอวีกับลูกก็ส่งผลต่อการตัดสินใจของเขาในการ ออกจากราชสำนักในช่วงเวลาที่กำลังประสบความสำเร็จสูงสุด

แต่ละช่วงชีวิตของฮั่วชวีปิ่งข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์สำคัญที่ส่งผลต่อพฤติกรรมและการตัดสินใจของฮั่วชวีปิ่งโดยส่วนใหญ่จะได้รับอิทธิพลมาจากปัจจัยภายนอก ทั้งจากตำแหน่งของน้ำสาวที่ทำให้เขาได้เปลี่ยนสถานะกลายเป็นชนชั้นสูง และจากการเปลี่ยนสถานะก็ทำให้เขามีโอกาสได้รับราชการ หรือการที่เขาไม่สามารถแต่งงานกับจินอวีอย่างถูกต้องได้เพราะเรื่องของชนชั้นและการถ่วงดุลอำนาจในราชสำนัก ซึ่งเป็นปัจจัยที่เขาไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ จึงทำให้ต้องใช้ชีวิตคู่กับจินอวีแบบไม่แต่งงาน หรือการที่เขาตัดสินใจจัดฉากว่าเสียชีวิตเพื่อออกจากราชสำนักเพื่อไปใช้ชีวิตครอบครัวกับจินอวีและลูก การตัดสินใจเรื่องสำคัญในชีวิตของเขาล้วนเกิดจากปัจจัยภายนอกทั้งสิ้น

3. วิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง”

จากการวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง” จากนวนิยายแปลจีน เรื่องลำนําทะเลทรายพบลักษณะของตัวละคร ดังนี้

3.1 ลักษณะภายนอก

ลักษณะภายนอก คือ ส่วนที่มองเห็นชัดเจน เช่น รูปร่าง หน้าตา กิริยามารยาท การแต่งตัว วิธีพูดจา การนั่ง การยืน ฯลฯ (ศรีเรือน แก้วกังวาล 2551 : 7)

จากการศึกษาพบลักษณะภายนอกของตัวละครฮั่วชวีปิ่งพบว่าฮั่วชวีปิ่งเป็นคนมีรูปร่างสูงใหญ่ มีท่าทางที่ดุดันแข็งแกร่ง และน่าเกรงขาม โดยลักษณะที่กล่าวมาข้างต้นพบจากตัวอย่างดังต่อไปนี้

“ดูโกลั้ๆ กลับเป็นชายหนุ่มอายุเพียงสิบหก สิบเจ็ดเท่านั้น บุคลิกลักษณะองอาจเข้มแข็งประดุจต้นสนสูงตระหง่าน ท่าทางดุดันแข็งแกร่งราวตะวันอันร้อนแรง คิ้วเข้มพาดเฉียงดุจกระบี่ สองตาแวววับดุจดวงดาว กำลังมองข้าอย่างสับสนเสาะค้นคว้าว้า ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มไม่อึ้งขังขอบ”

(ลำนําทะเลทราย 1, 2557: 61)

“ปีนี้ข้าอายุสิบแปด กำลังอยู่ในวัยหนุ่ม หน้าตาสง่างามบุคลิกน่าเกรง
ขาม ยังไร้คู่ครอง มีบ้านมีที่นาทำกิน...”

(ลำนําทะเลทราย 1, 2557: 318)

ฮั่วชวีปิ่งช่วงที่ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองจะรวบรวมและสวมหมวกที่ประดับด้วยหยก
สวมใส่ชุดผ้าดีนลายปักที่แขนบานกว้างและมีสายคาดเอว โดยลักษณะที่กล่าวมาข้างต้น
พบจากตัวอย่างดังต่อไปนี้

“ฮั่วชวีปิ่งที่สีหน้าเฉื่อยชารวบรวมด้วยหมวกประดับหยก สวมชุดผ้าดีนลาย
ปักชะงักเท่าทันที่เห็นข้า”

(ลำนําทะเลทราย 1, 2557: 151)

“...ฮั่วชวีปิ่งเองรวบรวมสวมหมวกประดับหยก ปกเสื้อติดคอกเสื้อป้ายขวา
แขนเสื้อบานกว้างคาดสายรัดเอว”

(ลำนําทะเลทราย 1, 2557: 179)

การแต่งกายของฮั่วชวีปิ่งเป็นการแต่งกายในลักษณะของชนชั้นสูงโดยสังเกตได้
จากการมีการประดับหยกบนเครื่องแต่งกาย ซึ่งหยกเป็นสิ่งที่แสดงถึงความร่ำรวย

หยกเป็นสัญลักษณ์แห่งสวรรค์และความอมตะ หยกเป็นวัสดุที่มีชื่อเสียงมาก
มีเพียงชนชั้นสูงที่ร่ำรวยเท่านั้นที่จะสามารถซื้อหยกได้ (Chinnery, John 2554 : 156)

จากการวิเคราะห์ลักษณะภายนอกพบว่าผู้เขียนได้สร้างลักษณะภายนอกของ
ฮั่วชวีปิ่งให้มีลักษณะที่ดูดี แข็งกร้าวและน่าเกรงขาม รวมทั้งมีรูปร่างสูงใหญ่ เพื่อให้
เหมาะสมกับอาชีพทหารของเขา และกำหนดเครื่องแต่งกายที่บ่งบอกว่าเขาเป็น
ชนชั้นสูง

3.2 ลักษณะภายใน

ลักษณะภายใน คือ ส่วนที่มองเห็นได้ยาก แต่อาจทราบได้โดยการอนุมาน เช่น
สติปัญญา ความถนัด ลักษณะอารมณ์ประจำตัว ความใฝ่ฝันปรารถนา ปรัชญาชีวิต
ค่านิยม ความสนใจ ฯลฯ (ศรีเรือน แก้วกังวาล 2551 : 7-8)

จากการศึกษาพบว่าตัวละครฮั่วชวีปิ่งมีลักษณะนิสัย ดังนี้

1.) มั่นใจในตนเอง

ฮั่วชวีปิ่งเป็นคนมั่นใจตัวเอง เขามั่นใจในสิ่งตนเองใคร่ครวญมาอย่างดีแล้ว เพราะเขามั่นใจว่าเขาคิดมาอย่างดีแล้วเขาจึงมีความมุ่งมั่นและไม่ยอมแพ้ไม่ว่าจะเรื่องใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการรบที่แม้จะมีกำลังพลน้อยกว่าหรือพบกับอุปสรรคเขาก็ยังเชื่อมั่นในตัวเองว่าเขาจะไม่พ่ายแพ้ เขามั่นใจว่าตนเองเป็นคนมีความสามารถในการรบและกล้าที่จะเสี่ยง นอกจากนี้เขามักจะเตรียมตัวให้ดีกว่าก่อนการรบเสมอ ทั้งการปลอมตัวไปสำรวจพื้นที่และศึกษาสภาพภูมิประเทศ สภาพอากาศที่เกี่ยวข้องกับการทำศึก เขาศึกษาจนมั่นใจอย่างถึงที่สุดเพื่อให้เกิดข้อผิดพลาดน้อยที่สุด ยกตัวอย่างเช่น ครั้งแรกที่เขานำทัพ เขานำกำลังทหารม้าเพียง 800 นายฝ่าฝืนวินัยกองทัพเพื่อบุกฐานทัพของเผ่าชยงหนูที่มีกำลังพลมากกว่าแต่เขาก็ยังสามารถเอาชนะได้โดยไม่ต้องพึ่งพาทัพใหญ่

ซึ่งจะเห็นถึงลักษณะนิสัยที่มั่นใจในตนเองของฮั่วชวีปิ่งได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

“ในใจฮั่วชวีปิ่งเชื่อมั่นแต่แรกว่าตัวเองต้องได้รับชัยชนะ หรือจะพูดให้แม่นยำลงไปก็คือคำว่า ‘พ่ายแพ้’ สองคำนี้ไม่เคยผุดขึ้นในสมองของเขา ขอเพียงเขาคิดจะทำอะไรก็จะต้องทำให้สำเร็จให้จงได้”

(ลำนำทะเลทราย 2, 2557: 168)

และสามารถเห็นการเตรียมตัวอย่างดีก่อนออกรบของเขาได้จากตัวอย่างดังต่อไปนี้

“พวกเราเผ่าชยงหนูไปในแผนที่ทะเลทรายไกลกว่าพันลี้ แทบจะเอาชนะอาณาจักรชยงหนูได้ทั้งผืน แผนที่ของราชสำนักอันมีส่วนคลาดเคลื่อนอยู่มาก ทุกครั้งที่สู้กันเสร็จข้าจะบอกส่วนที่คลาดเคลื่อนต่อฮั่วชวีปิ่งอย่างละเอียด เขาเป็นนักเรียนที่ดี บ่อยครั้งที่ขอการยืนยัน ชักถามถึงสภาพดินฟ้าอากาศและนิสัยใจคอของผู้คนในท้องถิ่น จนกระทั่งจำขึ้นใจจึงยอมหยุด”

(ลำนําทะเลทราย 3, 2557: 161)

2.) รักศักดิ์ศรี

ฮั่วชวีปิ่งเป็นคนรักศักดิ์ศรี เขาไม่ชอบการใช้เล่ห์กลในการแย่งชิงอำนาจในราชสำนักและเขารู้สึกดูถูกการกระทำเหล่านั้นของขุนนางที่ต้องใช้เล่ห์กลในการเชือดเฉือนกัน แม้เขาจะไม่ชอบการแย่งชิงอำนาจแต่การที่เขาเติบโตมาท่ามกลางการแย่งชิงอำนาจในฐานะหลานของอัครมเหสีและแม่ทัพใหญ่ และตัวเขาเองหลังจากประสบความสำเร็จอย่างมากในการรบกับเผ่าชงหนูก็กลายเป็นหมากตัวสำคัญของทั้งจักรพรรดิและตระกูลเว่ยที่เป็นตระกูลฝ่ายแม่ในการถ่วงดุลอำนาจ ทำให้เขาเข้าใจเล่ห์กลต่างๆในราชสำนักดี เขาจึงมีวิธีรับมือที่ต่างออกไปโดยการพยายามวางตัวอยู่นอก ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดแม้กระทั่งฝ่ายของตระกูลฝ่ายแม่ของตนเอง

ซึ่งจะเห็นว่ารักศักดิ์ศรีและดูถูกการใช้เล่ห์กลในราชสำนักได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

“...ฮั่วชวีปิ่งเหมาะที่จะอยู่ในสนามรบ มีใช้คนที่เหมาะกับการเมืองในราชสำนัก ฮั่วชวีปิ่งไม่มีวันลดตัวไปชอกซอนเข้ารังไฉนออกรังนี้ เอาชีวิตรอดไปวันๆ เพื่อลาภยศสรรเสริญ เข้ายอมทุ่มเทเรี่ยวแรงไล่ล่าพวกชงหนูหลายวันหลายคืนโดยไม่หลับไม่นอน แต่ยามสังสรรค์สมาคมกับเหล่าขุนนางเขาก็กลับไม่ยอมเหนียวแรงพูดสักคำเดียว ยอมที่จะนั่งอยู่คนเดียวเงียบๆ และไม่สนใจจะไปรับมือกับคำสนทนาหยิ่งเชิงอันไร้สาระพวกนั้น”

(ลำนําทะเลทราย 3, 2557: 252)

“...แต่ในความเป็นจริงแล้วฮั่วชวีปิ่งเข้าใจลวดลายที่ใช้กันอยู่ในราชสำนักดีเยี่ยม เพียงแต่ตัวเองดูถูกไม่คิดจะลดตัวลงไปทำ และเป็นเพราะเขาเข้าใจกระจ่างจึงสร้างบรรทัดฐานในการกระทำของตัวเองเอาไว้ต่อให้คนที่กลิ้งกลอกดูจนน้ำกึ่งบนใบบอนมาพบฮั่วชวีปิ่ง คิดจะใช้ลูกไม้ร้อยแปดก็หลอกเขาไม่ได้ หลีกานเป็นตัวอย่างที่ดีคนหนึ่ง แผนร้อยพันที่เขาสร้างทำเป็นตรงไปตรงมากับฮั่วชวีปิ่งก่อน

หน้านี้กลับเปล่าประโยชน์โดยสิ้นเชิง ตรงกันข้ามบ่อยครั้งที่ตัวเองตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบทุกทีเลย”

(ลำนําทะเลทราย 3, 2557: 253)

3.) รักเดียวใจเดียว

ฮั่วชวีปิ่งเป็นคนรักเดียวใจเดียว เขารักจินอวีและสัญญาว่าจะแต่งงานกับจินอวีเพียงคนเดียว แม้น้าของเขาจะเสนอให้เขายอมรับสมรสพระราชทานของจักรพรรดิแล้วค่อยแต่งงานกับจินอวีเป็นอนุภรรยา แต่เขาก็ไม่ยอม ยืนกรานที่จะแต่งงานกับจินอวีเพียงคนเดียว หรือจากการที่จักรพรรดิเสนออภิเษกสมรสพระราชทานให้ เขาก็หลีกเลี่ยงไม่รับโดยการกล่าวว่าจะไม่ขอมีครอบครัวหากยังปราบเผ่าชยงหนูไม่ได้ นอกจากนี้เขายังแกล้งเมาจนไม่รู้เรื่องทุกครั้งที่มีงานเลี้ยง แล้วจักรพรรดิพยายามพูดเรื่องการแต่งงานของเขาเพื่อหลีกเลี่ยงการแต่งงานกับคนอื่น

จากการวิเคราะห์ลักษณะภายในจะเห็นได้ว่าเป็นลักษณะที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้กล้าและเป็นคนหยิ่งทรนงและไม่ใช้เล่ห์เหลี่ยมเพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ไม่ใช่ของตน ซึ่งสอดคล้องอาชีพทหารของฮั่วชวีปิ่งที่จะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่ชายแดน และดูถูกคนในราชสำนักที่ไม่ได้ออกไปรบ และแย่งชิงอำนาจในราชสำนักกันด้วยวาจาและเล่ห์กลต่างๆ

ซึ่งลักษณะภายในของฮั่วชวีปิ่งทั้งความมั่นใจในตนเอง ความรักศักดิ์ศรีและความรักเดียวใจเดียวของเขาก็ส่งผลต่อเหตุการณ์สำคัญในชีวิตของเขา เพราะความมั่นใจในตัวเองของเขาทำให้เขาประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ถึงแม้เขาจะมีโอกาสรับราชการได้เพราะฐานะอัศวมเหสีของน้าสาว แต่ถ้าหากเขาไม่ได้ศึกษาพื้นที่จนมั่นใจและไม่ได้นำกำลังทหารม้าแปดร้อยนายบุกกองทัพเผ่าชยงหนูในการรบครั้งแรก เขาอาจจะไม่ได้ก้าวหน้าในหน้าที่การงานได้รวดเร็วขนาดนี้

ความรักศักดิ์ศรีและรักเดียวใจเดียวของเขาก็ส่งผลต่อเหตุการณ์สำคัญในชีวิตเขาเช่นกัน จากการตัดสินใจที่จะออกจากราชสำนัก เพราะเขารักศักดิ์ศรี

และดูถูกการใช้เล่ห์กลในราชสำนัก แต่เขาถูกจัดฉากให้ต้องสังหารหลีก่านที่เป็นสหายของตนเอง และเพราะต้องถ่วงดุลอำนาจในราชสำนักทำให้เขาไม่สามารถแต่งงานกับผู้หญิงที่เขารักได้ นอกจากนี้ยังถูกเล่ห์กลในราชสำนักทำให้คนรักของเขาต้องคลอดก่อนกำหนดเพื่อสลัตัวไม่ให้ลูกที่แท้จริงของทั้งคู่ถูกใช้เป็นตัวประกันในวัง ทำให้ฮั่วชวีปิ่งตัดสินใจที่จะละทิ้งความเจริญรุ่งเรืองในหน้าที่การงาน ลาภยศสรรเสริญ แล้วตัดสินใจจัดฉากว่าตนเองเสียชีวิตเพื่อออกจากราชสำนักไปใช้ชีวิตครอบครัวกับคนรักและลูกอย่างมีความสุข

จากการวิเคราะห์ลักษณะภายนอกและลักษณะภายในของตัวละคร ฮั่วชวีปิ่งข้างต้นพบว่าลักษณะภายในของฮั่วชวีปิ่งที่มั่นใจในตนเองและรักศักดิ์ศรี สอดคล้องกับลักษณะภายนอกที่มีลักษณะดุดัน แข็งกร้าว และน่าเกรงขาม ทั้งลักษณะภายในและภายนอกแสดงถึงความเป็นทหารกล้า การแต่งกายบ่งบอกถึงความเป็นชนชั้นสูง แต่ฮั่วชวีปิ่งเคยมีฐานะต่ำต้อยมาก่อนที่ชีวิตจะพลิกผันเป็นชนชั้นสูง ทำให้เขาเป็นคนที่รักศักดิ์ศรี และเขาก็เป็นคนที่รักเดียวใจเดียว มีความหนักแน่นและไม่หลงระเหิงในอำนาจ แม้จะรู้ว่าการแต่งงานของเขาส่งผลต่อการถ่วงดุลอำนาจในราชสำนัก หากเขาแต่งงานกับองค์หญิง เขาก็จะมีอำนาจมากขึ้น แต่เขาก็เลือกจะละทิ้งอำนาจนั้นและไปใช้ชีวิตกับหญิงคนรักด้วยลักษณะภายนอกของเขาที่ดุดัน แข็งกร้าว น่าเกรงขาม และเป็นชนชั้นสูงผสมกับลักษณะภายในที่มั่นใจในตนเองรักศักดิ์ศรีและรักเดียวใจเดียว ซึ่งเป็นลักษณะที่น่าชื่นชม ทำให้ตัวละครฮั่วชวีปิ่งดึงดูดใจของผู้อ่าน

4. วิเคราะห์กลวิธีการสร้างตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง”

กลวิธีการสร้างตัวละครมี 2 วิธี คือ กลวิธีสื่อความโดยตรง และกลวิธีสื่อความโดยการเสนอแนะ

4.1 กลวิธีสื่อความโดยตรง

กลวิธีสื่อความโดยตรง หมายถึง วิธีการที่ผู้ประพันธ์เลือกใช้ถ้อยคำในความหมายตรงให้รายละเอียดข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง เพื่อสร้างตัวละครให้มีลักษณะโดดเด่นอย่างตรงไปตรงมา โดยใช้กลวิธีนี้ได้ 6 ลักษณะ ดังนี้ (อรจิรา อัจฉริยะไพบุลย์ 2550 : 25-67)

- 1.) วิธีการกล่าวซ้ำ คือ การใช้คำเดียวกันกล่าวซ้ำ ตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไป ในบริบทเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน เพื่อให้ผู้อ่านเห็นความสำคัญและเกิดภาพลักษณ์ที่ชัดเจนสร้างความเข้าใจ ความเชื่อถือในภาพลักษณ์นั้น และสามารถจดจำได้จนนำไปสู่ความประทับใจ และตราตรึงใจต่อภาพลักษณ์ของตัวละครในที่สุด
- 2.) วิธีการขยายความโดยการเสริมรายละเอียด คือการที่ผู้ประพันธ์นำข้อมูลมาอธิบายเพิ่มเติมเพื่อเสนอภาพลักษณ์ที่มีความหมายกว้าง อันจะมีผลต่อผู้อ่านให้เข้าใจภาพลักษณ์ของตัวละครได้ชัดเจนยิ่งขึ้น
- 3.) วิธีการยกเหตุการณ์ในเรื่อง คือ การที่ผู้ประพันธ์ใช้เหตุการณ์ หรือสถานการณ์ในเรื่องมาสนับสนุนพฤติกรรมของตัวละคร เพื่อสะท้อนภาพลักษณ์ตัวละคร
- 4.) วิธีการใช้คู่เทียบ คือ การที่ผู้ประพันธ์สร้างภาพลักษณ์ตัวละครในเรื่องตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป โดยนำคุณลักษณะต่างๆ มาพิจารณาเปรียบเทียบเพื่อจำแนกให้ผู้อ่านเห็นลักษณะที่เหมือนกัน และ/หรือแตกต่างกัน ระหว่างตัวละครที่นำมาเป็นคู่เทียบ จะทำให้อ่านเกิดการรับรู้ และเข้าใจภาพลักษณ์ของตัวละครเหล่านั้นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น
- 5.) วิธีการกล่าวในทำนองที่ต่างออกไป คือ การที่ผู้ประพันธ์เลือกสรรถ้อยคำ หรือประโยคที่สื่อความหมายลักษณะเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกันมาเสนอผลิตซ้ำเน้นย้ำเกี่ยวกับข้อมูลในส่วนรายละเอียดสำคัญ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ลักษณะเดียวกันหรือใกล้เคียงกันของตัวละครตัวใดตัวหนึ่งในบริบทที่ใกล้เคียงกัน หรือต่างกันออกไป
- 6.) วิธีการใช้กลวิธีแบบผสมผสาน คือ การที่ผู้ประพันธ์ใช้กลวิธีสื่อความโดยตรงมาเสนอประกอบกันตั้งแต่ 2 กลวิธีขึ้นไป ในบริบทเดียวกัน หรือบริบทใกล้เคียงกัน

จากการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง” ในวรรณกรรมแปลจีนเรื่องลำนำทะเลทราย พบว่ามีการใช้กลวิธีสื่อความโดยตรง 4 วิธี ดังต่อไปนี้

4.1.1 วิธีการขยายความโดยการเสริมรายละเอียด

พบการใช้วิธีการขยายความโดยการเสริมรายละเอียด ในการสร้างตัวละคร ฮั่วชวีปิ่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“...นายน้อยเป็นคนหยิ่งในศักดิ์ศรีและเป็นคนปกป้องลูกน้อง ย่อมไม่สนใจที่อธิบายและไม่ยอมแก้ตัว แต่ข้าผู้เป็นบ่าวกลับไม่อาจทนมองพวกท่านสองคนผิดใจกันเพราะความผิดพลาดที่ข้าได้ทำไปในวันนี้ได้”

(ลำนําทะเลทราย 3, 2557: 14)

จากตัวอย่างข้างต้น ขยายลักษณะที่ฮั่วชวีปิ่งเป็นคนหยิ่งในศักดิ์ศรีและขยายความว่าเพื่อปกป้องลูกน้อง เขาจึงไม่ยอมแก้ตัวที่เงินอวีไปต่อว่าว่าเขาเห็นแก่ตัวและรังแกคนอื่นจากการที่อาฉิน พ่อบ้านของฮั่วชวีปิ่งไปทำกิริยาไม่ดีต่อเมิ่งจิวตตอนที่เขามาถามหาเธอตอนที่เธอหนีออกจากเมืองฉางอัน จนทำให้เงินอวีกับฮั่วชวีปิ่งทะเลาะกัน แสดงให้เห็นว่าฮั่วชวีปิ่งเป็นคนที่รักศักดิ์ศรีและรักพวกพ้อง ต่อให้ลูกน้องของเขาเป็นผู้กระทำผิดและเขาไม่ได้ผิดแต่ต้องถูกต่อว่าเขาก็จะรับความผิดนั้นไว้เอง ไม่แก้ตัว

4.1.2 วิธีการยกเหตุการณ์ในเรื่อง

พบการใช้วิธีการยกเหตุการณ์ในการสร้างตัวละครฮั่วชวีปิ่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“บรรดาเชื้อพระวงศ์และขุนนางใหญ่ของราชสำนักชูจอกตี๋ม สุราสนทนากันอย่างครั้นเคร่ง ท่าทีที่แสดงออกล้วนสรวลเสเฮฮาอย่างสนิทสนมทว่าสายตาทุกคนล้วนวนเวียนอยู่ที่องค์พระจักรพรรดิ ลอบจับตาสังเกตพระองค์ทุกพระอิริยาบถ ยามกราบทูลหรือว่าทูลตอบทางหนึ่งยิ้มแย้มแต่อีกทางยังลอบเชือดเฉือนพาดพิงกันเอง คำสนทนาต่างข่มกันอย่างเฉียบขาดหรือไม่ก็จงใจทำเป็นมีน้ำใจไมตรี มีเพียงฮั่วชวีปิ่งเท่านั้นที่ก้มหน้าก้มตาสืบกับข้าว ตี๋มสุราอยู่คนเดียว หากเงยหน้าแววตาก็จะเย็นชาชวนหนาวเหน็บ ไม่สนใจและไม่ปรารถนาจะคบหากับคนรอบข้างแม้แต่ผู้น้อย และดูเหมือนจะไม่มีใครกล้าคบค้าสมาคมกับเขาด้วยเช่นกัน...”

(ลำนําทะเลทราย 1, 2557: 268)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการยกเหตุการณ์ในงานเลี้ยงในวัง แสดงให้เห็นถึงท่าทีของฮั่วชวีปิ่งตอนที่อยู่ต่อหน้าองค์จักรพรรดิและอยู่ท่ามกลางขุนนาง ขุนนางคนอื่นๆ พยายามที่จะใช้เล่ห์เหลี่ยมในการผูกมิตรกันหรือเชื่อมเอ็นกันต่อหน้าองค์จักรพรรดิ แต่ฮั่วชวีปิ่งต่างออกไป เขาไม่สนใจใคร แสดงให้เห็นถึงลักษณะที่ยิ่งในศักดิ์ศรีของเขาที่จะไม่ใช้เล่ห์เหลี่ยมในการแย่งชิงอำนาจในราชสำนัก

และจากเหตุการณ์

“...โดยไม่สนคำทัดทานของคนอื่น ฮั่วชวีปิ่งนำกำลังหนึ่งหมื่นข้ามแม่น้ำหวงเหอบุกเข้าค่ายชยงหนูที่มีกำลังพลสี่หมื่นเศษทันที

ฮั่วชวีปิ่งนำกำลังหน่วยกล้าตายหนึ่งหมื่นบุกเอาชนะกองกำลังสี่หมื่นเศษของชยงหนูถึงค่าย เป็นอีกครั้งที่คว่าชัยชนะได้ทั้งที่จำนวนคนน้อยกว่า และเป็นอีกครั้งที่บรรลุผลสำเร็จที่แทบจะเป็นไปไม่ได้ในใจของชาวชยงหนูฮั่วชวีปิ่งได้กลายเป็นเทพแห่งสงครามที่ไม่มีวันพ่ายแพ้ไปแล้ว คนชยงหนูถูกสังหารมากมายจนใจเริ่มฝ่อ ต่อมากระทั่งได้ยินคำว่า ‘ฮั่วชวีปิ่ง’ สามคำก็หันกายวิ่งหนี”

(ลำนําทะเลทราย 3, 2557: 11)

จากเหตุการณ์ที่ฮั่วชวีปิ่งนำกำลังทหารของตนที่น้อยกว่าของเผ่าชยงหนูบุกเข้าค่ายของชยงหนูแสดงให้เห็นถึงความมั่นใจของเขา เขามั่นใจว่าจะเอาชนะเผ่าชยงหนูที่มีกำลังพลมากกว่าได้ มั่นใจมากพอที่จะนำกำลังพลบุกเข้าค่ายชยงหนูทันทีแบบไม่ลังเล

4.1.3 วิธีการใช้คู่เทียบ

พบการใช้วิธีการใช้คู่เทียบในการสร้างตัวละครฮั่วชวีปิ่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“...ความแตกต่างที่เห็นได้ชัดที่สุดของฮั่วชวีปิ่งกับเว่ยชิง เว่ยชิงจะยอมอดกลั้นเพื่อความปลอดภัยและอำนาจผลประโยชน์ของคนในตระกูล ถึงขั้นยอมถวายทองคำแก่หลี่ฮูหยินเพื่อแสดงไมตรี แก้ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องส่วนได้ส่วนเสีย

รอบด้านได้ดีราวกับน้ำกลิ้งบนใบบอน แต่เรื่องเหล่านี้ฮั่วชวีปิ้งไม่มีทางทำได้
ดังนั้นเปรียบเทียบกับคนจิตใจลึกซึ้งจนไม่เห็นกันบึ้งอย่างเว่ยซิง หลิวเชอ
ยอมทรงยินยอมเชื่อใจฮั่วชวีปิ้งมากกว่า”

(ลำนําทะเลทราย 3, 2557: 252)

จากตัวอย่างผู้เขียน ใช้คู่เทียบเพื่อเสนอความรักศักดิ์ศรีของฮั่วชวีปิ้ง ที่จะไม่
ใช้เล่ห์เหลี่ยมในการแย่งชิงอำนาจ หรือแสวงหาผลประโยชน์ในราชสำนักเหมือนเว่ยซิง
น้ำชายของเขา เพื่อสะท้อนให้เห็นว่าฮั่วชวีปิ้งมีความรักศักดิ์ศรี เขาจะไม่ยอมให้
บ่าเหน็จของเขาแก่พระสนมเพื่อแสดงไมตรีเหมือนเว่ยซิง

4.1.4 วิธีการกล่าวในทำนองที่ต่างออกไป

พบการใช้วิธีการกล่าวในทำนองที่ต่างออกไปในการสร้างตัวละครฮั่วชวีปิ้ง
ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“คนผู้นี้มีน้ำสาวเป็นถึงพระอัครมเหสี น้ำชายมีตำแหน่งราชการสูงส่งถึง
แม่ทัพใหญ่ ชื่อเสียงโด่งดังสะท้านไปถึงเผ่าชยงหนูในดินแดนตะวันตก
ได้รับบ่าเหน็จศักดิ์นาแปดพันเจ็ดร้อยหลังคาเรือน ส่วนเขาชื่อว่าฮั่วชวีปิ้ง
เป็นจอมอันทพาลขึ้นชื่อของฉางอัน ในสายตาคนทั่วไป เขาเป็นคนเจียบขริม
พูดน้อย คาดเดาอารมณ์ไม่ออก แต่ลึกกันว่าเขาเยอหยิ่งชอบวางอำนาจกระทั่ง
กับน้ำชายเขายังกล้าโต้แย้งต่อหน้าคนอื่น แต่กลับเป็นที่พอพระทัยของ
องค์จักรพรรดิ ทรงปกป้องเข้าข้างเขาอยู่หลายส่วน ทำเอาคนทั้งเมืองฉางอัน
ไม่มีใครกล้าต่อแยะด้วย”

(ลำนําทะเลทราย 1, 2557: 112)

“ฮั่วชวีปิ้งได้กลายเป็นจอมโอหังที่เรื่องอำนาจที่สุดในเมืองฉางอันไปแล้ว
ดูเหมือนใครก็ตามที่ติดตามเขาจะได้กลิ่นอายของลาภยศสรรเสริญลอยมา
แต่ไกล อนาคตอันสดใสราบรื่นปูลาดอยู่ตรงหน้า โอกาสเป็นแม่ทัพหรือได้รับ
บรรดาศักดิ์โหล้วนวางรออยู่ให้หยิบฉวย”

(ลำนําทะเลทราย 3, 2557: 30)

จากสองตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่า ผู้เขียนใช้การกล่าวในทำนองที่ต่างออกไป
เพื่อเน้นย้ำว่าฮั่วชวีปิ้งเป็นคนหยิ่งโส จากตัวอย่างแรกเป็นเพราะฐานะสำคัญใน

ราชสำนักของน้ำชายกับน้ำสาว ผู้เขียนใช้คำว่า “เยอหยิ่งชอบวางอำนาจ” ส่วนตัวอย่างที่สองเป็นเหตุการณ์หลังจากที่เขาประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ผู้เขียนใช้คำว่า “จอมโอหัง” โดยตัวอย่างทั้งสองมีความหมายไปในลักษณะเดียวกัน คือ หยิ่งยโส แสดงให้เห็นว่าตัวละครอื่นๆ มองเขาว่าเป็นคนหยิ่งยโส เพราะว่าเขาไม่สนใจใคร แม้แต่น้ำชายของเขา เขายังกล้าโต้แย้งต่อหน้าคนอื่น แสดงให้เห็นถึงความหยิ่งในศักดิ์ศรีของเขา

กล่าวโดยสรุป ผู้เขียนเลือกใช้กลวิธีการสื่อความโดยตรงในการสร้างตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง” โดยใช้กลวิธีนี้ 4 ลักษณะคือ วิธีการขยายความโดยการเสริมรายละเอียด วิธีการยกเหตุการณ์ในเรื่อง วิธีการใช้คู่เทียบ วิธีการกล่าวในทำนองที่ต่างออกไป โดยพบผู้เขียนใช้กลวิธีสื่อความโดยตรงโดยในการสร้างลักษณะภายในของตัวละครฮั่วชวีปิ่ง ทั้ง 3 ลักษณะ คือ มั่นใจในตัวเอง รักศักดิ์ศรี และรักเดียวใจเดียว

4.2 กลวิธีสื่อความโดยการเสนอแนะ

อรจิรา อัจฉริยะไพบูลย์ (2550 : 76) กล่าวว่า กลวิธีการสื่อความโดยการเสนอแนะ เป็นวิธีการที่ผู้ประพันธ์เลือกใช้ถ้อยคำที่ไม่บอกความหมายตามตรง ผู้อ่านต้องสังเกตและใช้ความคิดเพื่อนำถ้อยคำนั้นมาวิเคราะห์ ตีความ พิจารณาในสาระสำคัญที่ผู้ประพันธ์ต้องการจะสื่ออย่างแท้จริง

บทความวิจัยนี้ผู้วิจัยจะศึกษาการใช้ความเปรียบ ซึ่งเป็นการใช้ถ้อยคำที่ไม่บอกความหมายตามตรง แต่เป็นการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง

ความเปรียบ หมายถึง วิธีการที่ใช้อธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยนำสิ่งสองสิ่งมาเปรียบเทียบกัน ซึ่งมักจะนำสิ่งที่เป็นนามธรรมหรือสิ่งที่รู้ไม่ได้ด้วยประสาทสัมผัส มาเปรียบกับสิ่งที่มนุษย์ประจักษ์ได้ด้วยประสาทสัมผัส การกระทำ หรือความคิดชนิดต่างๆ ของมนุษย์ เพื่อให้ผู้รับสารเกิดความเข้าใจ โดยไม่ต้องอธิบายด้วยขบวนการยุ่งยากสลับซับซ้อน โดยที่สิ่งที่เปรียบกับสิ่งที่นำมาเปรียบจะต้องมีลักษณะบางอย่างร่วมกัน (ปรีชา ช่างขวัญยืน 2517 : 6)

จากการศึกษาการใช้ความเปรียบที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของตัวละครฮั่วชวีปิ่ง พบว่ามีการใช้ความเปรียบทั้งหมด 6 ชุด โดยแบ่งเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

4.2.1 ความเปรียบเทียบที่ใช้ธรรมชาติเป็นสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบ

ธรรมชาติ หมายถึง (1) น. สิ่งที่เกิด มี และเป็นอยู่ตามธรรมดาของสิ่งนั้นๆ ,
ภาพภูมิประเทศ

(2) ว. ที่เป็นไปเองโดยไม่ปรุงแต่ง (พจนานุกรมฉบับ
ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554,2562)

จากการศึกษาความเปรียบเทียบที่ใช้ธรรมชาติเป็นสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบ พบว่ามี 6
ชุด โดยสามารถแบ่งประเภทของธรรมชาติได้เป็น 3 ชนิด ได้แก่ ต้นไม้ สัตว์
และปรากฏการณ์ธรรมชาติ

- 1.) ต้นไม้ หมายถึง น. คำรวมเรียกพืชทั่วไปโดยปรกติมีลำต้นใหญ่ มีกิ่ง
แยกออกไป เช่น ถนนสายนี้ปลูกต้นไม้ตลอด ๒ ข้างทาง. (พจนานุกรม
ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554,2562)

จากการศึกษาความเปรียบเทียบที่ใช้สัตว์เป็นสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบ 1 ชุด

“เขาพยักหน้าพอใจก่อนจะเร่งฝีเท้าจากไป ภายใต้แสง
ตะวันอันสดใสในช่วงวสันต์ เงาร่างที่องอาจตระหง่านดุจสนเขียว
ค่อยๆ เลื่อนร่างจากไกลโดยมีแสงแดดที่เราร้อนคึกคักกระเช้าเข้า
แห่อย่างเบิกบานตามหลังไป”

(ลำนําทะเลทราย 1, 2557: 321)

สิ่งที่ต้องการเปรียบเทียบ รูปร่าง

สิ่งที่นำมาเปรียบเทียบ สนเขียว

คำเปรียบเทียบ ดุจ

ลักษณะร่วม สูง ตระหง่าน องอาจ

ความเปรียบเทียบนี้เปรียบเทียบลักษณะภายนอกที่มองเห็นได้ของฮั่วชวีปิ่งก็คือ รูปร่าง
โดยแสดงผ่านเงาว่าฮั่วชวีปิ่งเป็นคนที่รูปร่างสูงใหญ่เหมือนกับต้นสน

2.) สัตว์ หมายถึง [สัตว์ตะวะ-, สัต] น. สิ่งมีชีวิตซึ่งแตกต่างไปจากพรรณไม้ ส่วนมากมีความรู้สึกและเคลื่อนไหวย้ายที่ไปได้เอง, ความหมายที่ใช้กัน เป็นสามัญหมายถึง สัตว์ที่ไม่ใช่คน, เดรัจฉาน. (ส. สัตตฺว; ป. สัตต). (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554,2562)

จากการศึกษาความเปรียบที่ใช้สัตว์เป็นสิ่งที่นำมาเปรียบ 1 ชุด

“ฮัวชวีปิ่งดูสุขุมเยือกเย็นและอดทนแตกต่างไป จากปกติที่หุนหันพลันแล่น ยามนี้เขาเหมือนหมาป่าที่ ประสพการณ์โชกโชน สามารถหมอบซุ่มดูเหยื่อหนึ่งๆ ตลอดทั้งวันหรือกระทั่งหลายวันโดยไม่ลนลานร้อนใจ ค่อยๆ สังเกตพฤติกรรมเหยื่ออย่างใจเย็น รอจนฝ่ายตรงข้ามชะล่าใจไม่ทันระวังก็ทำการจู่โจมคราวเดียวถึงตาย”

(ลำนําทะเลทราย 2, 2557: 234)

สิ่งที่ต้องการเปรียบ การควบคุมอารมณ์ของฮัวชวีปิ่งขณะที่กำลัง จะยิงเหยี่ยว

สิ่งที่นำมาเปรียบ พฤติกรรมของหมาป่าที่กำลังซุ่มล่าเหยื่อ

คำเปรียบ เหมือน

ลักษณะร่วม ใจเย็น อดทนต่อการซุ่มดูเหยื่อ

ความเปรียบนี้เปรียบอารมณ์ของฮัวชวีปิ่งที่เยือกเย็น สงบ พร้อมจะ กำจัดศัตรู คือ เหยี่ยวที่เฝ้าซุ่มรอส่งมาใช้ปืนวนเพื่อบอกตำแหน่ง กองทัพของฮัวชวีปิ่ง เปรียบกับหมาป่าที่มีกำลังมีอาวุธสงบนิ่งพร้อม ที่จะล่าเหยื่อ

3.) **ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ**

ปรากฏการณ์ หมายถึง [ปรากฏกาน, ปรากฏตะกาน] น. การสำแดง ออกมาให้เห็น.

ธรรมชาติ หมายถึง (1) น. สิ่งที่เกิด มี และเป็นอยู่ตามธรรมดาของสิ่งนั้นๆ , ภาพภูมิประเทศ

(2) ว. ที่เป็นไปเองโดยไม่ปรุงแต่ง

ดังนั้น ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติจึงหมายถึง สิ่งที่ธรรมชาติสำแดงออกมาให้เห็น ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มนุษย์ไม่ได้เป็นผู้สร้างขึ้น เช่น การขึ้นลงของดวงจันทร์ ฝนตก ฟาผ่า เป็นต้น (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554,2562)

จากการศึกษาความเปรียบเทียบที่ใช้ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติเป็นสิ่งที่นำมาเปรียบ 3 ชุด ดังนี้

“ดูใกล้ๆ กลับเป็นชายหนุ่มอายุเพียงสิบหก สิบเจ็ดเท่านั้น
บุคลิกลักษณะองอาจเข้มแข็งประดุจต้นสนสูงตระหง่าน **ท่าทาง
ดุตันแข็งกร้าวราวตะวันอันร้อนแรง** คิ้วเข้มพาดเฉียงดุจกระเป๋
สองตาแวววับดุจดวงดาว กำลังมองข้าอย่างสับสนเสาะค้นคว้า
ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มไม่อึ้งขังขอบ”

(ลำนําทะเลทราย 1, 2557: 61)

มีคำเปรียบ 2 ชุด คือ

1.) **สิ่งที่ต้องการเปรียบ ท่าทาง**

สิ่งที่นำมาเปรียบ ตะวัน

คำเปรียบ ราว

ลักษณะร่วม ดุตัน ร้อนแรง

ความเปรียบนี้เปรียบลักษณะภายนอกของฮั่วชวีปิ้งที่มีท่าทางดุตันแข็งกร้าว ให้ความรู้สึกที่ร้อนแรงเหมือนกับดวงอาทิตย์

2.) สิ่งที่ต้องการเปรียบ ดวงตา

สิ่งที่นำมาเปรียบ ดาว

คำเปรียบ ดุจ

ลักษณะร่วม แวววาว

ความเปรียบนี้เปรียบดวงตาของฮั่วชวีปิ้งที่มีความแวววาวสวยงาม เหมือนกับดวงดาว

“จู่ฮั่วชวีปิ้งก็หันมายิ้มกว้างให้ข้า สีหน้าเต็มไปด้วยความมั่นใจในตัวเอง ประดุจดวงตะวันร้อนแรงส่องแสงเจิดจ้าทำลายคิมหันต์ ไม่ปล่อยให้พสุธาถูกปกคลุมด้วยความมืดแม้กระพริบ

แม้แต่ข้ายังถูกความเชื่อมั่นของฮั่วชวีปิ้งขัดความวิตกกังวลไปจากใจ สำนะหาอะไรกับเหล่าทหารอวีหลินที่เคียงบ่าเคียงไหล่ออกรบกับเขามาก่อน ชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของฮั่วชวีปิ้งทำให้ทหารเหล่านี้เชื่อมั่นในตัวเขามาก รวบรวมว่าขอเพียงได้ติดตามฮั่วชวีปิ้ง ไม่ว่าข้างหน้าจะมีอุปสรรคอันใดก็สามารถเงื้อดาบฟันฝ่าไปได้ ฮั่วชวีปิ้งมีความเชื่อมั่น อีกทั้งยังประสบความสำเร็จในการถ่ายทอดความเชื่อมั่นนี้ ไปยังจิตใจของทหารหาญทุกนาย”

(ลำนำทะเลทราย 2, 2557: 235)

สิ่งที่ต้องการเปรียบ สีหน้า

สิ่งที่นำมาเปรียบ แสงอาทิตย์ในฤดูร้อน

คำเปรียบ ประดุจ

ลักษณะร่วม ให้ความอบอุ่น มั่นใจ

ความเปรียบนี้เปรียบความมั่นใจของฮั่วชวีปิ่งที่เหมือนแสงอาทิตย์ในฤดูร้อนหลังจากที่รู้ว่าพวกชยงหนูรู้ทิศทางการเคลื่อนทัพของตนเอง แต่ก็ไม่แสดงความวิตกกังวลออกมาให้ทหารใต้บังคับบัญชาต้องเป็นกังวล ให้ความรู้สึกเชื่อมั่นและมีความหวังว่าจะสามารถแก้ไขสถานการณ์ได้

4.2.2 ความเปรียบเทียบที่ใช้สิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นเป็นสิ่งที่นำมาเปรียบ

จากการศึกษาการใช้ความเปรียบเทียบที่เกี่ยวข้องกับตัวละครฮั่วชวีปิ่ง พบว่าการใช้ความเปรียบเทียบที่ใช้สิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นเป็นสิ่งที่นำมาเปรียบ 1 ชุด ดังนี้

“และแล้วหัวใจข้าพหลันสะท้านวูบ ชายรูปงามทว่าสีหน้าเคร่งขรึม เย็นชา คิ้วเข้มพาดเฉียงราวกระบี่ ดวงตาเจิดจ้าดุจดวงดาวคนนั้นมิใช่ เสี่ยวฮั่วหรือ”

(ลำนำทะเลทราย 1, 2557: 111)

สิ่งที่ต้องการเปรียบ คิ้ว

สิ่งที่นำมาเปรียบ กระบี่

คำเปรียบ ราว

ลักษณะร่วม แบนยาว

ความเปรียบนี้เปรียบลักษณะภายนอกที่มองเห็นได้ของฮั่วชวีปิ่งก็คือ คิ้ว ว่าฮั่วชวีปิ่งมีคิ้วเข้ม และแบนยาวคล้ายกับกระบี่

กลวิธีสื่อความโดยการเสนอแนะที่มีการใช้ความเปรียบเทียบในการสร้างลักษณะตัวละครฮั่วชวีปิ่งลักษณะภายนอกที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตา ทั้งรูปร่าง ท่าทาง ลักษณะของหน้าตา และอารมณ์

จากการศึกษาวิธีการสร้างตัวละครทั้ง 2 วิธี คือ กลวิธีสื่อความโดยตรง และกลวิธีสื่อความโดยการเสนอแนะ พบว่าผู้เขียนใช้กลวิธีสื่อความโดยตรงในการสร้างลักษณะภายในของตัวละครที่มีความมั่นใจในตัวเอง รักศักดิ์ศรี และรักเดียว

ใจเดียว และใช้กลวิธีสื่อความโดยการเสนอแนะในการสร้างลักษณะภายนอกที่สามารถมองเห็นได้ เช่น รูปร่างสูง ท่าทางดุดัน คิ้วและตา รวมทั้งอารมณ์

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง” ในวรรณกรรมแปลจีนเรื่องลำนําทะเลทราย โดยแบ่งประเด็นการศึกษาเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ 1. เรื่องย่อลำนําทะเลทราย 2. เหตุการณ์สำคัญในชีวิตของตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง” 3. วิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง” 4. วิเคราะห์กลวิธีการสร้างตัวละครเอกฝ่ายชาย “ฮั่วชวีปิ่ง” พบว่า

จากเรื่องย่อของวรรณกรรมแปลเรื่องลำนําทะเลทรายพบว่า เป็นเรื่องราวความรักของฮั่วชวีปิ่งกับจินอวี่ที่มีปัจจัยทั้งภายในและภายนอกเป็นอุปสรรคความรักของทั้งคู่ ทั้งรักสามเส้า ฐานะทางสังคมที่ต่างกัน และการถ่วงดุลอำนาจในราชสำนัก ทำให้ทั้งคู่ต้องหาทางที่จะผ่านอุปสรรคต่างๆ ไปให้ได้เพื่อครองรักกัน และจากเรื่องย่อสามารถวิเคราะห์เรื่องราวและเหตุการณ์ในชีวิตของฮั่วชวีปิ่งได้จากพฤติกรรมและการตัดสินใจต่างๆ ซึ่งนำไปสู่เหตุการณ์สำคัญหลายเหตุการณ์ในเรื่อง

ด้านการวิเคราะห์เหตุการณ์สำคัญในชีวิตของฮั่วชวีปิ่งพบว่ามีทั้งหมด 6 เหตุการณ์ ตั้งแต่เหตุการณ์เกิดเป็นบุตรของหญิงรับใช้ในตำหนักขององค์หญิง เปลี่ยนฐานะกลายเป็นหลานของอัครมเหสี เข้ารับราชการ ใช้ชีวิตคู่กับหญิงคนรัก การเข้าไปมีส่วนร่วมในการแย่งชิงอำนาจในราชสำนัก และออกจากราชสำนัก ตามลำดับ ทุกเหตุการณ์มีการร้อยเรียงกันอย่างมีเหตุมีผล จากเหตุการณ์สำคัญหนึ่งทำให้เกิดอีกเหตุการณ์สำคัญหนึ่ง โดยเหตุการณ์สำคัญที่ส่งผลต่อพฤติกรรมและการตัดสินใจของฮั่วชวีปิ่งโดยส่วนใหญ่จะได้รับอิทธิพลมาจากปัจจัยภายนอกที่ทำให้เกิดการตัดสินใจและนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงจนเกิดอีกเหตุการณ์สำคัญในที่สุด ซึ่งเหตุการณ์สำคัญในชีวิตของเขาก็หล่อหลอมลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของเขา

ด้านลักษณะตัวละครผู้เขียนสร้างลักษณะภายนอกของฮั่วชวีปิ่งให้มีลักษณะที่ดุดัน แข็งกร้าว และน่าเกรงขาม รวมทั้งมีรูปร่างสูงใหญ่ เพื่อให้เหมาะสมกับอาชีพทหารของเขา และกำหนดเครื่องแต่งกายที่บ่งบอกว่าเขาเป็นชนชั้นสูง ส่วนลักษณะภายในผู้เขียนสร้างให้ฮั่วชวีปิ่งเป็นคนที่มั่นใจในตัวเอง รักศักดิ์ศรี และรักเดียวใจเดียว ทั้งลักษณะภายในและลักษณะภายนอกสอดคล้องกับอาชีพ

ของเขาที่เป็นทหารกล้าในประวัติศาสตร์ มีเพียงลักษณะรักเดียวใจเดียวที่เขียนขึ้นมาเพื่อเพิ่มความโรแมนติกให้กับเรื่องราวความรักของฮั่วชวีปิ่งและจินอวี

และด้านกลวิธีการสร้างตัวละครพบว่า มีความสอดคล้องกับลักษณะตัวละคร โดยผู้เขียนใช้กลวิธีสื่อความโดยตรงในการสร้างลักษณะภายใน คือ มั่นใจในตัวเอง รักศักดิ์ศรี และรักเดียวใจเดียว และใช้กลวิธีสื่อความโดยการเสนอแนะในการสร้างลักษณะภายนอกที่สามารถมองเห็นได้ เช่น รูปร่างสูง ท่าทางดุดัน คิ้วและตา รวมทั้งอารมณ์ที่แสดงออกมา

ตัวละคร “ฮั่วชวีปิ่ง” จึงเป็นตัวละครที่แม้ว่าจะสร้างขึ้นจากบุคคลในประวัติศาสตร์ มีการสร้างลักษณะตัวละครให้สอดคล้องกับประวัติศาสตร์โดยให้ฮั่วชวีปิ่งมีรูปร่างสูงใหญ่ ท่าทางที่แข็งแกร่งดุดัน มีความมั่นใจในตนเอง รักศักดิ์ศรี ซึ่งเป็นลักษณะของทหารกล้าตามประวัติศาสตร์ไว้ และมีการสร้างลักษณะตัวละครให้มีความรักเดียวใจเดียว ให้เป็นลักษณะที่ต้องใจหญิงสาว มีการเขียนเรื่องราวความรัก ให้มีความโรแมนติกและสนุกสนานกับเป็นนวนิยายร่วมสมัย สอดคล้องกับความนิยมของนักอ่านปัจจุบัน เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ซึ่งทำให้ลำนําทะเลทรายเป็นนวนิยายที่ประสบความสำเร็จในการจัดจำหน่าย

บรรณานุกรม

1. หนังสือและสิ่งพิมพ์

ภาษาไทย

คลอง ศิริประภาธรรม และคมกริช ศิริประภาธรรม.(2556).ประวัติศาสตร์จีน กำเนิดมนุษย์ดีกดำ

บรรพ์ถึงอารยธรรมใหม่. กรุงเทพฯ : ตาตา.

ฉานิศา ช้วนกุล. (2560). “การศึกษาความเปรียบในสารคดีชีวประวัติเรื่อง ซูสีไทเฮา ของหม่อม

ราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช” บทความวิจัย ปรินญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาเอเชียศึกษา

มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ณิชนันท์ สัมฤทธิ์นันท์. (2557). “การศึกษาวรรณกรรมจีน เรื่องเงาะมิติพิชิตบัลลังก์” บทความวิจัย

ปรินญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.

หงหัว. (2557). **ลำนําทะเลทราย**. แปลโดย มดแดง. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: แจ่มใส.

ธวัช ปุณโณทก. (2527). **แนวทางการศึกษาวรรณกรรมปัจจุบัน**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

นันทา พฤกษ์พงษ์.(2541). “วิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยายของ ว.วินิจฉัยกุล”

ปรินญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยทักษิณ.

ปรีชา ช่างขวัญยืน. (2517). **พื้นฐานการใช้ภาษา**. พระนครฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ปวีณา เดชโหมด.(2560). “การศึกษานวนิยายแปลจีนเรื่องเต้าหู้ไซซี” สารนิพนธ์ปรินญา

อักษรศาสตรบัณฑิต สาขาเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.

พิชชาพร วิถีเจริญ.(2556). “กลวิธีการเล่าเรื่องและการสร้างบุคลิกลักษณะตัวละครสมเด็จพระ

สุริโยทัยในบันเทิงคดีอิงประวัติศาสตร์ไทย” วิทยานิพนธ์ปรินญาานิเทศศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชานิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

มารศรี สอทิพย์.(2551). “เรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสมเด็จพระนเรศวรมหาราช : กลวิธีการ

เล่าเรื่องกับการสร้างภาพลักษณ์” วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ยลดา ภูธร.(2557). “การศึกษานวนิยายแปลจีน เรื่อง พระนางซูสี จักรพรรดินีกู้บัลลังก์” บทความ

วิจัยปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ศรีเรื่อน แก้วกั้งवाल.(2551). **ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ (รู้เขา รู้เรา)**. กรุงเทพฯ : หมอชาวบ้าน.

สุพรรณิ วราทร.(2519). **ประวัติการประพันธ์นวนิยายไทยตั้งแต่สมัยเริ่มแรกจนถึงพ.ศ.2475.**

กรุงเทพฯ : มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.

อธิพร ประเทืองเศรษฐ์.(2555). “การวิเคราะห์ตัวละครเอกในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ของคึกเดช

กันตามระ” วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรจิรา อัจฉริยไพบุลย์.(2550). “กลวิธีสร้างภาพลักษณ์ตัวละครชายในผู้ชนะสิบทิศ” ปริญญานิพนธ์

การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

TANG QIUYUN.(2560). “การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหยง”

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

ภาษาอังกฤษ

Chinese History : From primitive society down through the Qing dynasty. (1988).

Beijing : China Reconstructs.

Chinnery, John. (2011). **Treasures of China : the glories of the Kingdom of the**

Dragon. London : Duncan Baird

2. สื่ออิเล็กทรอนิกส์

สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2554).พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 .เข้าถึงเมื่อ

1 เมษายน 2562. เข้าถึงได้จาก <http://www.royin.go.th/dictionary/>

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นางสาวภิญญดา รัตพิเชฐ
วัน เดือน ปีเกิด	20 เมษายน 2540
ประวัติการศึกษา	สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาจากโรงเรียนอาษาวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ฝ่ายมัธยม รัชดาภิเษก ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดสมุทรปราการ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ สาขาวิชาเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม